

נשואים בחרות

חוברת 3 (24)
מאי - יוני 2026

כל הנטיות טובות

חוץ מהנטייה

לפאשיזם

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

בשבועות האחרונים עברה הקואליציה מהליכה מהירה לריצת אמוק. כאילו נפתח שעון חול אחרון לפני הבחירות, נדחסים לוועדות הכנסת חוקי הפיכה בקצב שלא ידענו כמותו: חוק פיצול תפקיד היועמ"שית, שנועד לרוקן את הייעוץ המשפטי מתוכן ולאפשר לממשלה לפעול שלא על פי חוק, ובדרך אגב גם לעצור את משפטו של ראש הממשלה; חוק יסוד לימוד תורה, שמבקש לעגן בחוקה מתהווה את ההשתמטות ההמונית משירות, דווקא בשעה שחיילים נופלים בלבנון ובעזה; חוק אי מעצר עריקים, שהופך את ההשתמטות מעבירה לנורמה, ברוח התפארותו של שר בכיר בנכדיו העריקים; חוק ההפרדה המגדרית באקדמיה, נדבך נוסף במתקפה על ההשכלה הגבוהה, שמבקש להכניס את ההדתה והדרת הנשים אל תוך הקמפוסים, אחרי חוק רדיפת המורים וחוק הפגיעה באקדמיה; וחוק התקשורת, שמיטיב עם ערוץ התעמולה של השלטון ומצמצם את חופש הביטוי של התקשורת החופשית. כל חוק בנפרד הוא פגיעה, וכולם יחד הם שיטה: פירוק שומרי הסף, קניית ההשתמטות בכסף ציבורי, והשתקת מי שעוד מעז לבקר.

אבל מול ריצת האמוק הזאת עומדת עמידה איתנה. החוברת שלפניכם מכנסת נאומים שנישאו בחודשים מאי ויוני 2026 בהפגנות בבאר שבע, בחיפה ובתל אביב. נאמו בהן אנשי אקדמיה ומשפט, מפכ"ל משטרה לשעבר ואנשי ביטחון, ראשי רשויות ופעילות חברתיות, משפחות שכולות ומשפחות חטופים, יהודים וערבים. הנושאים חוזרים ומצטלבים: הפקרת החברה הערבית לפשיעה, הריסות הבתים והעקירה בנגב, הטרור היהודי בגדה, שחיקת המשטרה ומערכת המשפט, והבחירות המתקרבות, שכולם, מכל במה, מצביעים עליהן כרגע ההכרעה. החוברת כוללת גם נאומים מהפגנת "עמוד הבית" נגד מדיניות ההריסה, עדות לכך שהמאבק על הדמוקרטיה והמאבק על השוויון הם מאבק אחד.

ודווקא מתוך הימים הקשים האלה עולה מהדפים תקווה גדולה. כי מי שקורא את הנאומים רואה שהריצה המטורפת של הממשלה אינה סימן של כוח אלא של פחד: פחד מציבור שלא נשבר, שלא התרגל, שממשיך לצאת שבת אחרי שבת, כבר ארבע שנים. הציבור הזה כבר הוכיח שהוא יודע לנצח, הוא בלם את ההפיכה ב־2023, הוא החזיר את החטופים, והוא יידע לנצח גם בקלפי. הבחירות בפתח, והן אינן רק החלפת ממשלה אלא החלפת דרך: דמוקרטיה במקום הפיכה, שותפות במקום הסתה, שלום ושוויון במקום מלחמת נצח. אנחנו נשארים ברחובות, כי הרחוב הוא שהחזיק את המדינה הזאת בחיים, וממנו תצמח גם תקומתה. אנחנו התקווה, והתקווה תנצח.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

בלי דחוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

46	עו"ד דניאל חקלאי	3	הקדמה
50	קטי פיאסצקי	6	חוברות קודמות
54	יאיר רובינשטיין	8	עו"ד נדאל מסאלחה
56	עו"ד נאוה רחוליו	10	עומר ברלב
58	פרופ' זאביק גרינברג	12	פרופ' איתי אטר
60	עו"ד אומימה חאמד	14	פרופ' ארז צפדיה
62	פרופ' רות שובל	18	זמיר חיימי
64	משה קראדי	20	ד"ר רתם סיון
68	ערן עציון	24	עו"ד רותם פרלמן-פרחי
72	אריאל דוד	28	ד"ר (סא"ל מיל.) עומר צנעני
76	ד"ר ניר ברק	30	פרופ' ניר בן טל
80	מחאה נגד מדיניות ההריסה והעקירה	32	משה לוטם
81	עטיה אלאעסם	34	מרב סבירסקי
82	טלאל אלקרינאוי	38	תום יגיל
83	ג'מאל זחאלקה	40	איתמר אבנרי
87	תודות	42	ד"ר מיטל פינטו
		44	חן אריאלי

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים.
ניתן לחזור אל עמוד התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #6

חזרנו לרחובות #5

חזרנו לרחובות #4

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #12

חזרנו לרחובות #11

חזרנו לרחובות #10

חזרנו לרחובות #9

חזרנו לרחובות #8

חזרנו לרחובות #7

חזרנו לרחובות #17

חזרנו לרחובות #16

חזרנו לרחובות #15

חזרנו לרחובות #14

חזרנו לרחובות #13

Speak Out #1

Speak Out #2

Speak Out #3

בני דמוקרטיה אין אקדמיה

נשאים ברחובות #2

נשאים ברחובות #1

צילום: מירי פורת | חיפה

עו"ד נדאל מסאלחה | כלכלן ועו"ד, 20 שנות שירות ציבורי

ערב טוב לכולם,

היום אני עומד כאן גם כנציג לחברה הערבית, אבל גם כאזרח במדינה שהביטחון האישי שלה הופקר על-ידי ממשלה מופקרת של נתניהו, בן גביר וסמוטריץ'. אני עומד כאן כי אי אפשר יותר לשתוק. אי אפשר לקבל את המציאות המחרדה הזאת בה החיים שלנו, החיים של כולנו, ערבים ויהודים, הפכו להפקר.

הלילה נרצחו עוד שני צעירים בני 25 סמוך לרמלה. 110 נרצחים מתחילת השנה. למעלה מ-1000 נרצחים מפשיעה מאורגנת, בהפקרה מכוונת, תחת כהונתו של העבריין בן גביר, לא מפיגועי טרור, לא מטילים, מפשיעה בבית. בכביש. במכולת השכונתית.

למעלה מ-1000 נרצחים! אתם קולטים את המספר הנורא הזה? זה מספר שמתקרב למספר הנרצחים היהודים באינתיפאדה השנייה. זה כמעט מספר הנרצחים בטבח השבעה באוקטובר. זה לא קורה במקרה. זה קורה כי זו המדיניות של ממשלת הזדון, זו המדיניות של העבריין בן גביר.

במשך שנים, בכוונת מכוון, הם הפקירו את החברה הערבית לארגוני הפשיעה. והיום, בדיוק כפי שהזהרנו, הפשע כבר לא נעצר בחברה הערבית, אלא זולג לכל מקום. לפתח תקווה. לבאר שבע. לתל-אביב. כולנו בסכנה! כי דם שהופך לזול – במקום אחד – הופך לזול בכל מקום.

כאשר המשטרה, שאמורה להגן עלינו, הופכת לכלי פוליטי לרדיפה ודיכוי אזרחים, אין לה זמן לעשות את עבודתה, וכולנו משלמים את המחיר. מחיר יקר מדי. מחיר בחיינו.

אנחנו יכולים להמשיך לשקוע בייאוש, או לבחור עשייה. יחד, בחיים ובכוחותינו המשותפים. אני רוצה להגיד כאן עוד דבר חשוב: **המאבק הזה אינו רק של החברה הערבית. המאבק הזה הוא של כולנו, זה מאבק על החיים עצמם. זה מאבק על הזכות לחזור הביתה בשלום. זה מאבק על לגדל את ילדינו ללא פחד וחוסר אונים שהם יצאו הביתה ולא יחזרו.**

האמת חייבת להיאמר: הבחירות הקרובות יוכרעו בחברה הערבית. שלא יספרו לכם אחרת. אם נמשיך להושיט יד לשותפות אמיתית, להקשיב, להבין, לראות את הכאב ולא רק להשתמש בו, יהיה כאן מהפך. אם נדע לבנות אמון אמיתי, לא מתוך אינטרס רגעי, אלא מתוך הכרה עמוקה שכולנו נולדנו שווים, נוכל לשנות את המציאות.

אם נפעל לשותפות מתוך שוויון, בלי לדרוש מהצד השני לוותר על ערכיו ועל זהותו, מתוך הכרה, ולא מתוך עליונות – תהיה זו שותפות אמיתית. שותפות של בני אדם שמבינים שהגורל שלנו כאן משותף. אני, נדאל מסאלחה, מאמין בשותפות כזו. שותפות אמיתית. שותפות שוויונית.

אני מאמין שאפשר אחרת. אני מאמין שאפשר להחזיר את הביטחון. שאפשר להחזיר את המשטרה לייעודה המקורי. אפשר להילחם בארגוני הפשיעה ביד קשה ובאפס סובלנות. אפשר לאסוף את הנשק הבלתי חוקי. אפשר להחזיר את שלטון החוק.

ואנחנו נעשה את זה רק יחד. יהודים וערבים. רק יחד. יחד אנחנו נשלח את ממשלת הזדון הביתה. יחד אנחנו נחזיר את המדינה לאזרחים שלה. יחד אנחנו נחזיר את השפיות. כי מאבק על החיים הוא מאבק על דמותה של המדינה. הוא מאבק של כולנו.

תודה רבה.

עומר ברלב | פוליטיקאי ואיש צבא בדימוס

ערב טוב באר שבע

לפני ארבעה ימים פורסם דוח מבקר המדינה בנושא המשילות בנגב "היעדר משילות בנגב היא בעיה מחמירה והולכת..." , כך התריע המבקר, יום קודם לכן, כאן בבאר-שבע נרצח דסטאו צ'קול, ו-4 נערים בני 14-16 נעצרו כחשודים ברצח.

צמצום הפשיעה בכל רחבי הארץ, ובפרט חיזוק המשילות בנגב, היו מסממני ההיכר של נתניהו והשר אותו מינה לעסוק בביטחון הלאומי, הצהרות, צעקות, והתוצאה הפוכה. בכל תחום הניתן למדידה. הן מראות שמעבר להתלהמות – המלך הוא עירום. העובדות מצביעות על כישלון עצום, מספר הנרצחים במדינת ישראל במדינה כולה קפץ ב-200% בין שנת 2022 בה כיהנתי כשר לביטחון הפנים, לבין השנה האחרונה, מספר הנשים שנרצחו – יהודיות וערביות יותר מהוכפל, שלא לדבר על הנרצחים בקרב ערביי ישראל ששילש את עצמו,

ממשלה רעה, שר לביטחון לאומי – כישלון ובראשם ראש ממשלה – שהדבר האחרון שמעניין אותו, הם אזרחי ישראל. וכשאני מביט על מה שקורה סביבנו, כמעט שלוש שנים של מלחמה, והתוצאות קשות,

ההרתעה הישראלית – התרסקה, כן, אני חוזר התרסקה, בניגוד למה שמלעיטים אותנו, ממש ההפך, אויבנו אומרים לעצמם – מדינת ישראל הביריון השכונתי, נלחם שנתיים נגד האויב החלש ביותר שלה – חמאס, ולא יכלה לו. לא לחמאס הצבאי ולא לחמאס המדיני, היכתה שוק על ירך את חיזבאללה והנה מספר חודשים לאחר מכן הוא התרומם כעוף החול ומשיב מלחמה.

צילום: גל מוסמון | השיירה של הברית האזרחית כנגד הפקרתה של החברה הערבית

יצאנו למלחמה נגד איראן למימוש 4 מטרות: למוטט המשטר, לחסל הגרעין, להשמדת המשגרים ולחיסול הפרוקסיים – חיזבאללה והחות'ים. אף אחת מהמטרות הללו לא הושגה, להפך, המשטר האיראני אכזר וקנאי יותר, היכולת האיראנית לחידוש משגרים ולשגר – ממשיכה, חיזבאללה נלחם, ורק מטרה אחת היא באמת אפשרית וגם אותה לא השגנו – חיסול הגרעין, ואם תושג, נראה שתושג באמצעות משא ומתן מדיני בין ארצות הברית לאיראן, משא ומתן שאני מקווה שמתנהל מאחורי הקלעים, שבסופו יהיה אם יצליח, הסכם דומה לאותו הסכם שלפני קרוב לעשור, שכנע ביבי את טרמפ לבטל.

ומה בצפון?

כמו בגזרות האחרות – צה"ל השיג ומשיג הישגים משמעותיים, מדהימים, אבל אתם יודעים מה? כמו אל מול איראן – הישגים מדהימים אך טקטיים, בצפון, מול לבנון, היינו כבר בסרט הזה, 18 שנה היינו שם, נתקענו ושקענו בבז' הלבנוני, יום יום נפגעו לנו לוחמים, וכשסוף סוף יצאנו משם, נשאלה השאלה – מדוע לא יצאנו שנים קודם, לצערי גם במקרה הנוכחי ההיסטוריה החזרת על עצמה, לא ניתן להעלים את חיזבאללה, וכל מי שאומר כך – משקר! שקר אחרי שקר של נתניהו שמשקר את אזרחי המדינה, לא ניתן להשיג ניצחון מוחלט רק באמצעים צבאיים – לא מול חמאס, לא ניתן להשיג ניצחון מוחלט רק באמצעים צבאיים – לא מול חיזבאללה וכך כנראה גם לא מול איראן.

ובלבנון ישראל נשאבת לתוך משא ומתן כמי שכפאו שד. לא יחמת, לא רוצה, נדחפת ונשאבת בעל כורחה. כמי שכפאו שד. ומי הוא השד? הנשיא טרמפ. שדורש מאתנו מה שממשלה אחראית הייתה אמורה לעשות בוודאי בעזה, ובלבנון, יחמה, מהלך מדיני משלים, שיתרגם את הישגי צה"ל להסכמים מדיניים. הגיע הזמן, לא סליחה, עבר כבר מזמן הזמן שהממשלה הזאת היתה צריכה לחלוף מן העולם, לשקוע במרתפי ההיסטוריה, כחלום רע, והיא תחלוף! והממשלה הזאת תחלוף, כי אנחנו כאן, לא נוותר, לא נתייאש, ונביא תקווה למדינת ישראל.

תודה רבה

פרופ' איתי אטר | אוניברסיטת תל-אביב ומאבק האקדמיה

ערב טוב באר שבע!!

מתרגש להיות פה הערב. המציאות בישראל מטלטלת וקשה. מספרי הנרצחים וההרוגים בתאונות דרכים שוברים שיאים בכל שנה. אלימות בני נוער גואה והטרור היהודי לא נפסק. כל זאת על רקע הטבח של ה-7.10.

ההפיכה המשטרית המלחמה הבלתי נגמרת על הרקע הזה, לא צריכים להיות מופתעים שישראלים רבים מהגרים מישראל. בשנים 2023 ו-2024, עזבו את ישראל 100,000 ישראלים. נתוני 2025 עוד לא סופיים אבל מסתמן ש-50,000 ישראלים נוספים עזבו. תחשבו, אוכלוסיה של ערים בסדר גודל של הרצליה, רחובות, חדרה, מודיעין – נעלמה תוך שנתיים שלוש. גם כ-1,000 רופאים ישראלים עזבו בשנים 2023 ו-2024 למי מאיתנו אין קרוב משפחה שלא חיכה חודשים לתור לרופא. הדברים נכונים במרכז הארץ, ובוודאי נכונים בפריפריה.

העזיבה של רופאים מחריפה את המצב. מאוד. גל ההגירה מישראל מטריד מאוד. יחד עם זאת, חשוב להדגיש, אם יהיה שינוי (ואנחנו נדאג שיהיה שינוי) ההגירה מישראל תיבלם, אבל – אם לא יהיה שינוי, יהיה גל הגירה גדול מאוד מישראל הגירה שהיא כבר נזק אסטרטגי לכלכלה ולביטחון.

לכן, עלינו לעשות הכל כדי להביא לשינוי בבחירות. זה כולל הצטרפות לחמ"לי הבחירות השונים, זה אומר גם להביא את הישראלים מחו"ל. אין תירוצים כבר עתה מוודאים, שכולם באים לארץ בבחירות. שכו---לם באים להצביע. כי כל קול קובע.

צילום: אורי יפה | צומת הגומא

מחר הממשלה מקדמת שני חוקי הפיכה מסוכנים: חוק נגד האקדמיה, וחוק שהוא כלכלת בחירות מסוכנת קצרה היריעה מלהרחיב על החוקים האלה, אך רק אומר שנגד חוק הפגיעה באקדמיה שלחו 48 נשיאים של אוניברסיטאות ומכללות מכתב הקורא לעצור את החוק הרע הזה. נשיאים של כל האוניברסיטאות, כולל אריאל, בר אילן, ושל מכללות שמזוהות עם קהל המצביעים של הממשלה. הם אומרים לממשלה: השתגעתם? במקום לעזור לאקדמיה שחשופה לחרמות מחו"ל ולבריחת מוחות, אתם פוגעים בה?

נגד החוק השני, חוק שהוא כלכלת בחירות מסוכנת של נתניהו, שלחו כל בכירי משרד האוצר, כלומר המינויים של נתניהו וסמוטריץ', אזהרה ברורה שהחוק הזה מסכן את הכלכלה. הם אומרים לממשלה: השתגעתם? במקום להוריד את יוקר המחיה ולסייע לעסקים שנפגעו במלחמה, אתם מפזרים כספים למקורבים?

לסיום, אני פונה אליכם, לוחמות ולוחמי הדמוקרטיה – ממש בקרוב, יערכו בחירות בישראל בחירות שלאחריהן חייבת לקום ממשלה טובה יותר, נורמלית יותר, ממשלה שתבסס על ערכים ליברליים, ושתקדם שגשוג בצד סולידריות, שיקום ותיקון ממשלה שבה כל אזרחי המדינה – הם שותפים לגיטימיים.

כדי שזה יקרה (זה יקרה!) כל אחד מאיתנו, וכולנו חייבים לפעול ולעשות. זו מלחמת העצמאות השנייה! בזכות הערכים, ההתמדה והנחישות, אנחנו ננצח.

תודה רבה!

צילום: שני תמים | צומת זכרון יעקב

פרופ' ארז צפדיה | חבר הנהלת קולקטיב מזרחי-אזרחי

ערב טוב באר שבע,

שמי ארז צפדיה, אני פעיל בקולקטיב המזרחי-אזרחי ומרצה למדיניות מרחבית באוניברסיטה הפתוחה. אני רוצה לדבר איתכם היום על הנגב שלנו – על מה שקורה כאן, ועל איזה נגב אנחנו יכולים לבנות יחד.

אני עוסק ב"מדיניות מרחבית", כלומר בשאלות מי גר איפה, מי מקבל קרקע ומי מגורש מהקרקע שלו, למי יש זכות לבנות בית – ולמי הורסים את הבית. אלו לא שאלות טכניות, אלו שאלות פוליטיות, עמוקות, שמעצבות את החיים של כלנו.

בזמן האחרון, בזמן שהמדינה עסוקה בעוד ועוד סבבי מלחמה מיותרים, קורים בנגב דברים שקטים אבל דרמטיים: מקימים יישובים חדשים ליהודים בלבד, 7 באזור יתיר וארבע על כביש דימונה באר שבע, ועוד עיר חרדית בין כסיפה לערד. שוב ושוב – עם אותן סיסמאות ישנות על "הפרחת הנגב" "חיזוק הביטחון הלאומי", "שמירת אדמות הלאום", "ומשיכת אוכלוסייה חזקה" – זו שתגאל אותנו מהנכשלות שלנו. במקביל, 4000 בתים נהרסו בכפרים הבדואים, קהילות שלמות פונו – אום אל חירן להקמת יישוב ליוצאי מכינת עלי – עוד מוקד טרור והסתה יהודי, וואדי חליל לטובת הארכת כביש 6, כי תוואי הכביש יותר חשוב מתושבים שגרים עשרות שנים בכפר. יחד עם מבצעי אלימות משטרתיים כמו זה ביישוב תארבין בדצמבר האחרון רק מעמיקים תחושה של פחד וחוסר ביטחון.

ובאותו זמן ממש, בונים שכונות ענק בבאר שבע ובאופקים, שכונות שהממשלה שולטת בתכנון שלהן, וקונה את שתיקת ראשי הערים בתקציבי הסכמי גג. אלו שכונות דלות בשירותים חברתיים, שנועדו להגדיל את מספר הדירות שנבנו בישראל, ולעזאזל איכות החיים של מי שיגור בהן. שכונות שאין להן ביקוש, מספרים הקבלנים, שאין להן היגיון תכנוני, שכונות שנכפות מלמעלה.

זה לא פיתוח. זו מדיניות שמנותקת מהמציאות.

אז צריך לשאול ביושר: אם לא פיתוח, אז מה כן?

התשובה היא שממשיכים לנהל כאן מדיניות שמבוססת על הפרדה וסכסוך. על היררכיה בין אזרחים. מסמנים קבוצות כאיום, מעמיקים חשד בין תושבים, ומספרים לנו שזה "לטובת הביטחון". אבל בפועל – זה מחליש את הנגב, ולא מחזק אותו.

וצריך להגיד גם את זה: זו לא מדיניות חדשה של הממשלה הגרועה הזו. זו המשכיות. ממשלות באות והולכות, אבל הדפוס נשאר – שליטה בנגב דרך פיצול, משילות דרך סכסוך, ודיכוי דרך תלות תקציבית.

אבל אנחנו לא חייבים לקבל את זה.

אנחנו, אזרחיות ואזרחי הנגב, יכולים לבחור בדרך אחרת. דרך שמבוססת על הבנה פשוטה: אנחנו חיים כאן בנגב יחד, והעתיד שלנו משותף. אי אפשר לבנות נגב יציב, בטוח וצודק – בלי שוויון חברתי, בלי הכרה בזכויות של כל התושבים, ובלי ביטחון שמחר לא יהרסו לנו את הבית.

בקולקטיב המזרחי-אזרחי, שאני חלק ממנו, אנחנו דורשים חזון של תקווה. אנחנו רוצים לראות מדיניות של הכרה ביישובים הבדואים ורפורמה עמוקה בתשתיות ובתנאי החיים בהם. אנחנו לא מוכנים לקבל הריסות בתים כמדיניות.

צריך להשקיע במי שחיים כאן, ולא באוכלוסייה כביכול חזקה ומדומיינת, שתתיישב ביישובים שנועדו לאדוני הארץ, ומעמיקים ניכור וסכסוך. אנחנו רוצים השקעה בתשתיות חברתיות במקומות בהם הדבר נדרש. במקום להשקיע הון ביישובים חדשים, אנחנו רוצים שדרוג משמעותי של תשתיות החינוך, הבריאות, הכלכלה ואיכות הסביבה – לכולם, ולא רק לחלק.

אנחנו לא מוכנים שהמדיניות שמעודדת אלימות וטרור יהודי בשטחים תיושם גם כאן בנגב – זה פסול בשטחים וזה פסול כאן.

אנחנו רוצים נגב שבו דמוקרטיה היא לא מילה ריקה, אלא מציאות יומיומית. נגב שבו יהודים וערבים, דתיים וחילונים, מזרחים ואשכנזים, תושבי קיבוצים, מושבים ותושבי ערים, חיים זה לצד זה מתוך ביטחון, מתוך כבוד והכרה, מתוך שוויון אמיתי אין דמוקרטיה בלי שוויון חברתי ואזרחי.

אנחנו כן רוצים הנהגה מקומית אחרת – הנהגה מקומית אמיצה, שמדברת ברור, שמגנה על כל התושבים, שמסרבת לשתף פעולה עם מדיניות של הרס והפרדה. אנחנו גם לא מוכנים לקבל הנהגה מקומית של ראשי ערים שמונעים מפחד מהממשלה במקום מאחריות לנו, תושבי הנגב. איפה אתם ראשי ערים כשהורסים 4000 בתים בשנה? למה אתם לא יודעים לומר לא שיטתי לכל הרעיונות ההזויים של הממשלה ושל ארגוני הפרוקסי שלה כמו רגבים ואור מזימות לאומיות? למה אתם לא יודעים לעמוד לצדן של הקהילות הכי פגיעות בנגב?

אנחנו, תושבות ותושבי הנגב, מכירים את העוולות. אנחנו חיים אותן. ולכן גם האחריות שלנו ברורה – לא לקבל את המציאות כמו שהיא, אלא לפעול כדי לשנות אותה.

הנגב יכול להיות מקום של שותפות, של צדק, של תקווה. זה תלוי בנו.

תודה לכם.

צילום: גל מוסמון | מאיבטין לסחנין

צילום: איילת אניסמן | באר שבע

צילום: גל מוסמון | מאיבטין לסחנין

זמיר חיימי | חבר קיבוץ ניר יצחק

במקום שאליו אני הולך
היו רבים כבר לפני.
השאירו שביל, השאירו עץ,
השאירו אבן לרגלי,
ומה אני אשאיר אחרי,
האם אשאיר איזה דבר?

בראשית דברי אני רוצה לשתף אותכם במשהו אישי. קצת אחרי השבעה באוקטובר 2023 התחלתי את המלחמה האישית שלי. המלחמה על השבתו של טל הביתה. בחודשיים הראשונים חיינו בערפל מוחלט לגבי מצבו של טל. לאחר כחודשיים, בזמן שהיינו בסטטוס של פליטים במלון קיסר באילת, קיבלנו את הבשורה שטל כבר איננו בין החיים.

אבל גם לאחר קבלת הבשורה לא הפסקתי להיאבק ולהילחם על השבתו של טל הביתה. השבתו לקבורה. לא הפסקתי גם להילחם על הנראטיב אל מול השקרים ודברי הבלע שהטיחו בנו, משפחות החטופים, גורמים בכירים מאד במדינה.

בסופו של המאבק ניצחנו. ניצחנו את כל אלו שהעדיפו את השארת החטופים בעזה בידי החמאס. החטופים החללים. החטופים החיים. השבנו גם את החטופים שנחטפו חיים ונרצחו במנהרות בעזה. ניתן היה להחזיר אותם בחיים. ניצחנו את הממשלה בקרב הזה, אבל כל האירוע יכול היה להסתיים אחרת, אלמלא גרירת הרגליים של נתניהו וסירוב הגורמים המשיחיים בממשלה להשיבם. הכל היה פוליטי!

נשבענו משפחה למשפחה. לא עוצרים עד שאחרון החטופים ישוב הביתה. וכך גם נהגנו. משפחות שיקריהן חזרו לא פסקו מלתמוך במאבק ובמשפחות האחרות. נהיינו משפחה אחת. גוש עוצמתי ונחוש, שלצידו צעדו רוב אזרחי ישראל שבוע אחרי שבוע. שבת אחרי שבת. עד שרן גואילי, גיבור ישראל שנלחם בכניסה לקיבוץ עלומים הושב. רן גואילי היה אחרון החטופים שהוחזקו בידי החמאס וארגוני הטרור האחרים ברצועת עזה.

ומאז שרן גואילי חזר הביתה הרגשתי את הריק. חשתי את נפילת האנרגיות. את הצורך לקחת פסק זמן ולהביט על הכל לרגע מן הצד. רציתי לסדר את הנשימה. לחזור לפינה השקטה והבטוחה שלי. בלי נאומים בעצרות. בלי תקשורת וראיונות. בלי פוליטיקאים. לחזור לאלמוניות ולאנונימיות שמלפני השבעה באוקטובר 2023.

אבל בשבועות האחרונים הבנתי שזה לא הזמן לנוח בבית. לא הזמן לשאוף אוויר. לא זמן להתאבל ולהתכרבל תחת שמיכה בבית. כי יש לנו מדינה להציל!

המדינה שההורים שלי שורדי השואה ובני דורם הקימו ובנו עבורנו. הם לא ריחמו על עצמם. הם לא עצרו כדי לנשום. הם קמו משרידיה המוכים והנדכאים של יהדות אירופה ובאו לארץ. באו כדי לעשות מעשה. באו כדי שלנו, הדור הבא יהיה מקום טוב ובטוח לחיות בו.

ההורים שלי והדור שלהם הקימו ובנו. באו מכל קצוות תבל. ממזרח וממערב. מצפון ומדרום. בנו מקום לתפארת. ויש את אלו, שבשנים אחדות הצליח להרוס ולהחריב כל פינה טובה בארץ האהובה שלנו. תוך שלוש שנים הרסו והחריבו את כל מה שנבנה כאן במשך יותר משבעים שנה.

אני עומד כאן הערב מולכם ונשבע. נשבע עבור ההורים שלי שכבר לא איתנו. נשבע עבור אלו שנלחמו על המדינה הזאת ושילמו את המחירים הכבדים ביותר. נשבע עבורי ועבור הדור שלי. אבל מעל לכל אני נשבע עבור הילדים של כולנו. עבור הנכדים של כולנו. עבור הדורות הבאים.

אנחנו נחזיר לנו ולכם את המדינה שאבדה לנו. נחזיר את המדינה שאיבדה את מסלולה וירדה מפסי הרכבת. ימין. מרכז. שמאל. נשים. גברים. דתיים. חילוניים. מוסלמים. נוצרים. דרזים. כל חלקי הפאזל הישראלי. כולנו ביחד. מחזירים את המדינה לאזרחיה!

הבחירות הקרובות הן עלינו. לא מורידים ראש. לא משפילים מבט. לא מתייאשים. אפשר לחולל כאן שינוי! ממש כשם שניצחנו את הממשלה הרעה הזאת במאבק העממי להשבת החטופים, נצח אותם במאבק על המדינה. נצח אותם כי אין לנו ברירה אחרת. כי זוהי חובתנו האמיתית והמוסרית עבור הדורות הבאים.

צילום: גל מוסמון | צומת אלונים

תל אביב

9 מאי 2026

ד"ר רתם סיון | ממקימות ומובילות אמא ערה ויו"ר פורום ישראל בריאה

לפני שלושה שבועות הגעתי לבג"צ לדיון בעתירה שהגישה אמא ערה לפיטורי השר בן גביר. מעל שנה וחצי בין ההגשה ועד לדיון הראשון. היה ברור שאין למדינה וליועשמיית איך להגן עליו. הם גם לא ניסו. להיפך. הם הסבירו מדוע צריך להעביר אותו מתפקידו לאחר שמעל בו.

ההמון בחוץ חשב אחרת. אומנם הגיע קומץ קטן בהרבה מהצפוי, אבל הם קיללו, ירקו, דחפו ואיימו בלי להתבלבל.

היה לנו ברור שזו רק ההתחלה.

שבוע לאחר מכן דן בג"ץ בעתירה לוועדת חקירה ממלכתית. הפעם ההמון כבר היה גדול יותר. ומשמר בית המשפט נאלץ להבהיל את השופטים אל מחוץ לאולם. נראה כי הדרישה לחקור את האירועים ולמצות את הדין עם האחראים, מבהילה את ממשלת ישראל, אשר שולחת את שליחיה לתקשורת ולרחובות.

שנתיים וחצי של הפקרה מתמשכת.

הפקרת האזרחים בעוטף שנטבחו, הפקרת תושבי הצפון שפוננו מבלי שיוחזר הביטחון, הפקרת תושבי ישראל ללא טילים מיירטים או מיגון בסיסי, הפקרת חיילי וחיילות צהל בגבולות. והפקרת הלוחמים שנשלחים שוב ושוב לחזיתות שאין שום כוונה לסגור. ואין שום חזון או תוכנית כיצד לסיים אותן.

כי סיום המלחמה משמעה המשך המשפט וסיום כהונתו של נתניהו. ודקה אחר כך, ועדת חקירה ממלכתית.

הסירוב לחקור ולקחת אחריות על אירועי שבעה באוקטובר והמלחמה שלאחריו, אותה מלחמה שנמשכת כבר שנתיים וחצי משיקולים פוליטיים, הוא אבי אבות ההפקרה ואבן הראשה של האלימות וההתפרקות של החברה הישראלית מכל ערכיה. אלימות ששברה השבוע שיאים חדשים, אחרי שחשבנו שכבר אי אפשר לשבור שום שיא.

כי כאשר שרים וראש ממשלה לא לוקחים אחריות לטבח הנורא בתולדות המדינה, כאשר השר לביטחון פנים מעודד אלימות משטרתית ומגבה שוטרים שפועלים בניגוד לחוק, כאשר הטרור היהודי משתולל ואיש אינו פוצה פה, אז סופנו שגם אזרחים יחטפו מכות משוטרים שפורצים להם לבית ללא סיבה וללא צו.

התמונות של האלימות הקשה של המשטרה השבוע כנגד פרקליט ערבי, כמו גם בהפגנות נגד הממשלה, בעוד הם עומדים מנגד כאשר מדובר באלימות חרדים או מרדכי דוד, הן רק קצה הקרחון של מה שמתרחש ומה עוד צפוי לנו.

אבל אנחנו לא פה כדי להתייחס. אנחנו פה כדי לתקן.

כרופאה שעוסקת יום יום בזיהוי וריפוי, גם ברגעים הכי קשים שנראה שאין סיכוי, תמיד יש סיכוי. ותמיד יש מקום להילחם. אין לי ספק אנחנו נתקן ונרפא את ישראל.

כי באותה העת ממש שממשלת נתניהו -בן גביר מפרקת את יסודות החברה והמדינה, יש אלפים ועשרות אלפים שפועלים בכדי להוביל שינוי. אנחנו רואים את ההתעוררות גם בקרב הצעירים. אותם אנשים מופלאים שיצאו ללחום על הבית והיום, שנתיים וחצי אחרי שואלים, מה המטרה?

ומדוע אנחנו נקראים שוב ושוב לחזיתות ולמלחמות מבלי שההישגים שלנו ממונפים להסדרים ולניצחונות מדיניים? ולמה בעצם בתוך השבר הנורא הזה, מאפשרים לחרדים להמשיך ולהשתלט?

והתשובה לכל זה היא אחת. כי יש פה ראש ממשלה ושרים שמקריבים את מדינת ישראל ואת אזרחיה לשם השרידות הפוליטית. כי יש פה ראש ממשלה שמוכן למכור את הלוחמים בזול בעבור שקט בקואליציה. והצעירים האלו כבר שואלים שאלות, ומוצאים את התשובות. והם לא ימשיכו להתייבב בכזו מסירות למדינה שמפקירה אותם.

אני חזרת ממסע של שבוע בארה"ב. פגשתי חברי קונגרס וסנאט, ראשי קהילות יהודים ואנשי תקשורת. הם כולם חזרו ואמרו שוב שוב, אנחנו רוצים לעזור לכם, אבל כשהממשלה שלכם ממשיכה לאפשר טרור יהודי, מסרבת לסיים את הלחימה ומרעיבה את תושבי עזה, אנחנו כבר לא יכולים להגן עליכם. ואם אתם רוצים לא לאבד את מעט התמיכה שעוד נותרה לכם פה, אתם חייבים להחליף את הממשלה.

החלק הטוב בכל זה הוא שדקה אחרי שנחליף ממשלה, ואנחנו נחליף אותה – שלא יהיה לכם ספק, דקה אחרי, אנחנו נתחיל לתקן. ונקים ועדת חקירה ממלכתית, כי בלי זה לא יהיה ריפוי אמיתי. ונחזק את שלטון החוק ומוסדותיו.

ויש מי שיבוא לעזור. ויש מי שייתן גיבוי. אבל זה עלינו.

ואנחנו נעשה את זה לא מתוך נקמה — אלא מתוך אחריות.

כי אהבת מדינה אמיתית היא היכולת להילחם כדי לתקן אותה.

אני מאמינה ברוב הישראלי.

וביחד, אנחנו לא רק נחליף ממשלה. אנחנו נקים מחדש מדינה.

אנחנו התקווה.

צילום: צחי דברת | תל אביב

צילום: אורנה נאור | תל אביב

צילום: איילת אניסמן | באר שבע

צילום: גל מוסנזון | צומת אלונים

חיפה

16 מאי 2026

עו"ד רותם פרלמן-פריי | מחאת העם חיפה

ערב שבת, נתקלת בדיווח ותיקוד של מתן גולן מהכפר עטארה בשומרון על מתנחל מתעלל בכלב קשור וחובט ממושכות בראשו בחצר בית פלסטיני בעוד חבריו רועים צאן בין הבתים ומהלכים אימים על התושבים הספונים בהם. לתיקוד מצורפת אזהרת תוכן קשה לצפייה. אני נמנעת מלפתוח אותו ומסתפקת בדיווח. צפיתי במספיק זוועות בשנים האחרונות.

שבת בבוקר, נתקלת בדיווח ותיקוד בטוויטר של חוואי פלסטיני שמעבד את אדמתו ומסרב להתפנות לדרישת מתנחל. כעונש הוא נלקח כבן ערובה מכוסה עיניים בעוד חיילי צה"ל עומדים על המשמר ומגנים על המתנחל.

ביום חמישי בסיור לפעילים של מפלגת הדמוקרטים בעין סמיה שבגדה המערבית, תקפו מתנחלים את ליאור עמיחי, מנכ"ל שלום עכשיו. לאחר התקיפה הצבא והמשטרה עיכבו דווקא את פעילי השלום ולא את המתנחלים.

באותה העת, בחגיגות יום ירושלים מאות נערים עם כיפות וציציות תוקפים סוחרים ערבים בעיר העתיקה כחלק ממצעד הדגלים, בעוד שוטרי מג"ב, חלקם עטורים בפאטצ'ים של משיח, עומדים מנגד ואלו הם אנשי עומדים ביחד הנהדרים שנחלצים להגנת הסוחרים הערבים.

לקינוח, נתקלתי בדיווח ובתיקוד של קבוצת יהודים דתיים שעמדו בתחנת המרכזית בירושלים עם שלטים הקוראים לשחרור יגאל עמיר. היש סימבולי מכך?

ההתעללות הבלתי פוסקת בפלסטינים, גירושם בפועל מאדמותיהם, הטיהור האתני המתבצע ביו"ש בחסות צבא ההגנה לישראל וממשלת ישראל הכהניסטית, מופעי העליונות היהודית המבחילים בעיר העתיקה בירושלים, האלימות האיומה המופעלת תדיר כלפי ערבים בעיר בירתנו הנצחית גם בימי חולין, בעיקר ע"י נערים דתיים או חרדים, האלימות כלפי פעילי נוכחות מגנה, אנשי שלום עכשיו, וסתם שמאלנים מן השורה בכל מקום, בכל פלטפורמה ובכל אמצעי, סימונם כאויבי האומה – כל אלו, ועוד מבלי שאתייחס לכתבה השבוע בעיתון החשוב בעולם, הניו יורק טיימס, בעניין מעשי אונס שבוצעו בעצירים פלסטינים בעודם כלואים בישראל, או למתחולל בשמנו בעזה ובדרום לבנון כבר למעלה משנתיים וחצי, מותירים אותי כמעט ללא מילים –

מי את ישראל?! מה נהיה ממך?!

היית אמורה להיות אור לגויים, וילה בג'ונגל, הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, ארץ זבת חלב ודבש..... תחת זאת את במקרה הטוב דרום אפריקה בתקופת האפרטהייד.

איך הפך הנועד העובד והלומד לנוער הנודר והדוקר?!

מה יהיה עלינו? מה יהיה על ילדינו שבגיל 18 עלולים, בעל כורחם, להפוך למפלצות? איך נציל את נפשותיהם הרכות?

האם עוד נזכה לראות בימי חיינו את סופו של הכיבוש וחידושו של תהליך מדיני או שמא אנו כעת, כפי שחזה הנביא פרופ' ישעיהו ליבוביץ', בעיצומו של השלב השלישי – שלב התבהמות, ועוד מעט יגיע, בזמן שרוב הציבור הישראלי עסוק באירוויזיון או במרוץ למיליון, השלב האחרון – הוא השלב של קץ הציונות?

אין לי תשובות, רק דמעות, רק תועפות של צער וכאב על ישראל שהייתה ונדמה כי איננה עוד, אני זרה בארצי וארצי, הכהניסטית, המשיחית, המושחתת, הניהליסטית, השובינסטית, האלימה והמכוערת – זרה לי.

מן החורבות של יישובי הנגב המערבי, מן האסון המפלצתי שהביאה עלינו ממשלת הימין על מלא הארורה הזו, יכולנו לקום חזקים יותר, להשתקם, להשיב מייד את חטופינו, כולם, בחיים, לבנות מחדש את הקיבוצים, להקים ועדת חקירה ממלכתית כדי לתחקר ולהשתפר, לקחת אחריות, להרכין ראש, להתחנן למחילת אלפי המשפחות השכולות, לבחור בחיים... תחת זאת יצר המוות גבר על יצר החיים, והפך את רוב רובו של הציבור הישראלי, לתאב דם ונקם – זהו, כנראה, ניצחוננו הגדול ביותר של האויב, חורבנו המוסרי.

אבל יש לנו עוד סיכוי להינצל, ולא לשקוע בדקדנס, שהרי אם גדי מחס, שורד השבי בן ה-82, נחוש לשקם את ניר עז – איך נעז אנחנו להרים ידיים?

הבחירות מעבר לפינה, הן תערכנה בתאריך כלשהו בין ה-1.9 ל-27.10.26 והן גורליות כפי שאף מערכת בחירות לפנין לא הייתה. איני משלה את עצמי שמיד לאחריהן תשקוט הארץ 40 שנה, או שראש הממשלה הבא – מזכ"ל מועצת יש"ע לשעבר או רמטכ"ל לשעבר שרק לאחרונה ביקר בהתנחלויות בשומרון, ימשיך בדיוק מהנקודה שבה רבין נרצח, אך אני כן מקווה שזו תהיה נקודת מפנה בציבוריות הישראלית, ושממנה יחל תהליך תיקון ממושך שבמסגרתו הכהניזם ימוגר, שלטון החוק והמוסדות הדמוקרטיים יבוצרו, כהונת ראש ממשלה תוגבל לשתי קדנציות בלבד ויובהר בחוק כי נאשם בפלילים לא יכול לכהן כראש ממשלה, יועציו לא יכולים לקבל משכורת מקטאר וכי את המשטרה אסור, לעולם, להפקיד שוב בידי עברייני מורשע.

החודשים הקרובים יהיו קשים – הקמפיין של נתניהו להשתלטות על המוסד באמצעות הכשרת גופמן לראשותו, בדומה להשתלטותו על השב"כ, בעיצומו. כך גם הניסיונות הבלתי פוסקים לפגוע ביועמש"ת לממשלה ולהביא להחלפתה בכדי לעצור את משפטו של נתניהו. וכמובן, שיבוש הבחירות בשלל דרכים לרבות באמצעות החלשת שומרי הסף – אבל אנחנו נוכל גם להם, נצלח גם אותם ולכל שומרי הסף הנאמנים לממלכה ולא למלך – במשטרה, בשב"כ, במוסד, בצבא, במערכת המשפט, בוועדת הבחירות המרכזית, במשרד החינוך, ובכל רשות שלטונית אחרת – אנו מבקשים לומר הערב - החזיקו מעמד, אנחנו מאחוריכם, תודה לכם על שליחותכם.

צילום: ליאור שגב | תל אביב

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

ד"ר (סא"ל מיל.) עומר צנעני | ראש היחידה המדינית-ביטחונית של קרן ברל כצנלסון ומכון מיתווים

ממשלת הדמים, ממשלת ההפיכה המשטרית, ממשלת הימין מלא על מלא - הבטיחה לנו ביטחון. ומה קיבלנו? לאחר שנתיים וחצי של מלחמות בארבע חזיתות, בהן צה"ל סיפק הישגים צבאיים יוצאי דופן, "מר ביטחון" זרק את הכול לפח.

נתניהו הבטיח לנו "ניצחון מוחלט" על חמאס. מה קיבלנו? חמאס משתקם ומתחזק. תוכנית טראמפ נבלמת על ידיו. ממשלת הטכנוקרטים תקועה באדיבותו בקהיר, והוא מסרב להכניס לשטח נציגות של הכוח הבינלאומי המייצב. וכך באדיבות נתניהו, עזה ממשיכה להוות איום על העוטף, וחמאס ממשיך להיות ה-נכס הבלעדי של נתניהו.

נתניהו הבטיח לנו "ניצחון לדורות" על איראן. מה קיבלנו? משטר אייתוללות קיצוני מקודמו, סירוס של מחאות אותנטיות באיראן, ירי טילים קטלני על העורף הישראלי, ואורניום מועשר המשולב עם מוטיבציות גבוהות יותר מאי פעם לקדם תוכנית גרעין צבאית.

נתניהו הבטיח הכרעה מהירה של חיזבאללה. מה קיבלנו? חיזבאללה הוכה אמנם קשות אך הוא משתקם מהר יותר מקריית שמונה. ורצועת הביטחון שהקים נתניהו - במקום שתשמש קלף מיקוח להסדר, היא גובה בכל יום שעובר את חיי חיילינו.

הוא הבטיח לנו הסכם נורמליזציה עם סעודיה. מה קיבלנו? נתק ובידוד אזורי ובינלאומי המשולב בסנקציות וחרמות נגד ישראל. ועסקה אמריקאית-סעודית מאחורי גבנו. מנהיג סעודיה מחמד בן סלמאן אמר בהתחלה שלא תהיה נורמליזציה ללא "נתיב מהיר למדינה פלסטינית". אתם יודעים מה הוא אומר היום? לא תהיה נורמליזציה כל עוד נתניהו בשלטון.

הממשלה הזאת רעה. אבל היא לא מטומטמת. מה שקורה היום זה מה שהמשיחיים רוצים שיהיה - לא ביטחון ארוך טווח. לא שותפויות. לא ליברליזם ושוויון. לא שגשוג וצמיחה. אלא מלחמת גוג ומגוג, מדינת הלכה, טיהור אתני של פלסטינים, סיבוך צה"ל במאחזים נידחים בעומק הגדה, סיפוח אלים ולא חוקי של השטחים, והחרבת החזון הציוני של ישראל כמדינתו הדמוקרטית והבטוחה של העם היהודי.

אז שואלים אותי - מה אפשר לעשות אחרת. אז כמי שעומל על הכנת תוכניות לממשלה הבאה - אני אגיד לכם בדיוק מה ממשלה שפויה ולא ביביסטית-כהניסטית חייבת לעשות אחרת כדי להביא ביטחון:

בעזה: לקדם חלופה שלטונית לחמאס. את מה שנתניהו מונע כבר שנתיים וחצי! החלופה תתבסס על פלסטינים מתונים בסיוע בינלאומי וערבי. הסיוע יינתן רק כשנתניהו יילך. ורק אז נוכל להפעיל לחצים ותמריצים שידחקו באמת את חמאס ויאפשרו למתונים להשתלט על עזה. זה עדיף על פני החזון המטורלל של דניאלה וייס להקים ממשל צבאי והתנחלויות שיהפכו אותנו סופית לעבדים נרצעים של המתנחלים.

בגדה המערבית: לגלגל לאחור את הסיפוח האסוני, לקדם רפורמות ולחדש תיאום ביטחוני עם הרש"פ במקום להקריס אותה ובמקום להפיל על עצמנו אחריות מלאה ל-3.5 מיליון

פלסטינים. לטפל באופן רציני בטרוריסטים היהודים, במקום לטפח אותם. וכן. להכריע על היפרדות במקום אינטגרציה, ולנוע לפתרון הסדרי שיביא ביטחון ארוך טווח לישראל. לא עוד ניהול הסכסוך. ניהול הסכסוך הזה גומר אותנו!!

בלבנון: להיענות ליחמת השלום של הממשלה הלבנונית. מדינת ישראל (האמיתית, לא זו של נתניהו), חולקת אינטרס משותף עם לבנון ועם מדינות ערב המתונות: דחיקת חיבאללה ופירוק כוחו הצבאי. זו הזדמנות היסטורית שנוצרה לאחר המכות שהושטו על חיבאללה ועל איראן. זה לא יקרה אם לא נחזק אחריות מדינתית לבנונית שתספק לגיטימציה לפרק את חיבאללה ולקדם סופסוף גבול שקט ובטוח בצפון.

באיראן: במקום להיגרר לסבבי מלחמה שיחזירו את כולנו שוב ושוב לממ"דים ולמקלטים בציפייה ל"דגל לבן" שלעולם לא יונף, צריך למנף את הישגי המלחמה ולהקים קואליציה של המדינות המאוימות על ידי איראן, ולקדם הסכם משופר שימנע התגרענות איראנית.

ומעל הכול. לקדם הסדר אזורי יציב שיביא נורמליזציה וימצב את ישראל כחלק מהמרחב. חייבים לסיים את המצב האבסורדי שבו הערבים אומרים "כן" לשלום, וראש ממשלת ישראל אומר – "לא". "אני רוצה מלחמה". ישראל נתפסה בעבר כנכס אדיר לערבים. הדלת לוושינגטון עברה קודם כל בירושלים. ואז בא נתניהו והפך אותנו לנטל, ולאיום של ממש על ביטחון האזור.

ממשלה שפויה חייבת לשנות את מדיניות הביטחון, לבנות שותפויות של מתונים שיחלישו את הרדיקלים (אצלם ואצלנו!), להפחית את המוטיבציות להילחם נגד ישראל, ולהניח את הבסיס להסדרים יציבים בכל החזיתות. זהו אתגר השעה: להעיף את הממשלה הרעה הזאת, ולהקים ממשלה שפויה, שתפעל לטובת ביטחוננו ולמען ביטחון ילדינו.

תודה רבה.

פרופ' ניר בן טל | אוניברסיטת תל אביב והחזית הורודה

שלום חיפאיות, שלום חיפאים,

שמי ניר בן-טל. ביומיום אני מדען באוניברסיטת תל-אביב, פרופסור לביולוגיה מבנית חישובית. כאן אני מוכר כמתופף מהחזית הורודה. זו הפעם הראשונה שאני מדבר בהפגנה. אני שמח שזה קורה כאן, בשכונה שגדלתי בה. בית ילדותי היה ברחוב אידר. עברתי כאן במרכז חורב בדרך לבית הספר, לצופים, לכדורגל. זה היה מקום נהדר לגדול בו. שפוי. שקט. נעים. מציאות יציבה, שלא צריך להיאבק עליה כל שבוע מחדש.

במחאה רואים את מי שעל הבמה. אבל הכוח האמיתי נמצא כאן, בינינו. בכל אחת ואחד שמגיעים. ההישגים של המחאה לא נולדו מנאומים - הם נולדו מנוכחות. מהתמדה. מההחלטה לא לוותר. תודה לכם. אתם הסיבה שזה מחזיק.

נפלנו על תקופה היסטורית. ואנחנו כותבים בה פרק. לא ביקשנו את הרגע הזה - אבל אנחנו מצויים בו. ואני מאמין שנצליח. משום שאנחנו כאן, ולא בצד.

אני מגיע להרבה מחאות. יש אפילו בדיחה שיש לי כפילים. האמת פשוטה יותר - יש תחושה פנימית שזה ה"מאניטיים". הייתה לי תחושה כזו גם במהלך המאבק להחזרת החטופים. הממשלה גררה רגליים, דחתה, הסבירה ש-"זה מורכב". אנחנו נאבקנו, ודרשנו את כולם. התמדנו, לא ויתרנו, והם חזרו. לצערנו, לא כולם חזרו בחיים.

עכשיו שוב יש תחושה כזו. מאניטיים. הפעם להחלפת השלטון. הבחירות בפתח. יש חלון הזדמנות. והוא לא יפתח מעצמו.

יש לנו ממשלה שפועלת נגד אזרחיה. ממשלה שמקדמת מהפכה משטרית ופוגעת בשלטון החוק, בזמן שהציבור עדיין מדמם. שמאפשרת לפשיעה במגזר הערבי להשתולל, כאילו מדובר בבעיה של מישהו אחר. שמעלימה עין מאלימות מתנחלים, ואף מעודדת אותה. שמסיתה נגד נשים, נגד להט"ב, נגד מיעוטים - ונגדנו, המפגינים. ממשלה שמחלישה את מערכת המשפט, שוחקת את המשטרה, מאיימת על התקשורת והאקדמיה. זו לא טעות. זו מדיניות.

ולכן אנחנו כאן. מוחים, כל אחד בדרכו וכל אחת בסגנונה. אני מנסה להעביר מסר כועס, אבל גם אופטימי ו-"מרים". לכן התוף והוורוד.

אני רוצה להעביר כמה מסרים. הראשון הוא מסר ערכי בנושא החברה הערבית. ערבים וערביות הם חלק מאיתנו, וכאזרחים הם ראויים לייצוג הולם בממשלה. זה לא יכול להיות נושא במחלוקת. לא במדינה דמוקרטית ליברלית. אגב, בעיני, הציבור הערבי צריך, כפי שהציע השבוע מנסור עבאס, לעשות שירות לאומי כחלופה לשירות הצבאי.

המסר השני מיועד למי שאמורים להנהיג את האלטרנטיבה - חברי וחברות הכנסת מהאופוזיציה. אני מברך את בנט ולפיד שהתאחדו. אני מבקש שהאיחוד יתרחב. ההבדלים האידאולוגיים באופוזיציה ניתנים לגישור. כמו בזוגיות, גם בפוליטיקה, לא חייבים להסכים על הכל. בעיקר חשוב להתאחד ככוח ליברלי מאחורי מנהיג אחד. זהותנו, או זהותה, משניים

בחשיבותם; מבחינתי תגדלו.

והנה מסר נוסף לאופוזיציה. אנחנו, המצביעים שלכם, נמצאים ברחוב. מתמידים. לוקחים סיכון, משלמים מחיר, עומדים מול הסתה ומול אלימות. תצטרפו אלינו בבקשה.

אני לא מתכוון להגעה לבמת מחאה כשמזמינים אתכם לנאום. אלא להגעה כחלק מאיתנו. יש ביניכם בודדים ובודדות שכן עומדים איתנו. תודה. אנחנו רואים אתכם, זה מחזק אותנו מאוד. אבל אתם מעטים מדי.

גם לנו יש עבודה. יש משפחות. יש חיים. ובכל זאת אנחנו כאן. אופוזיציה לא נבחנת רק בדיבורים, אלא במעשים. אנחנו עושים את שלנו. עשו אתם את שלכם.

הצטרפו אלינו לצעידה משותפת. כתף אל כתף. המחאה חיברה בינינו. יצרה היכרויות חדשות. אפילו אהבות. הפכה אותנו לקהילה. במקרה שלי, מדובר בקהילת החזית הוורודה. קהילה שפועלת לחיזוק ולהשרשה של ערכים ליברליים, דמוקרטיים, ושוויוניים – עבור כולן וכולם. כמו השם שלנו, אנחנו בוורוד ותמיד בחזית.

חברי האופוזיציה, אנחנו זוכרים מי עומדים איתנו. בקלפי, הזיכרון עובד מצוין.

תודה למי שהגיעו הערב לכאן ולמוקדי המחאה השונים ברחבי הארץ. זה לא מובן מאליו. נמשיך להגיע. שוב ושוב. כמה שצריך. זה ישתלם לנו בבחירות. אני שואף להכרעה ברורה. שתקום לנו ממשלה רחבה ואיתנה, כפי שדרוש כדי לתקן את העיוותים הרבים. ממשלה שלא נשענת על אף אחת ממפלגות הקואליציה הנוכחית. הם צריכים ללכת הביתה. אני שואף לממשלה איתנה שתביא סוף סוף חוקה. כולל הפרדה בין דת למדינה. האם יש בכלל מדינה מערבית שמערבת דת ומדינה?

ומסר אחרון: חייבים להגיע לקלפי. חייבים לוודא שכולן וכולם מצביעים. נצביע בהמונינו, וננצח בגדול.

משה לוטם | אבא של הגר וסבא של עפרי, יובל ואוריה ברודץ' שנחטפו ב 7/10 מכפר עזה

לפני קרוב לשלוש וחצי שנים, 14/1/23, מתקבצים רבבות בכיכר הבימה, הפגנה שזכתה לכינוי "הפגנת המטריות". בגשם זלעפות עמדו אנשים מודאגים וללא קול זעקו את חרדתם. זו הייתה ההפגנה הראשונה ואחריה באו גדולות וסוערות ממנה. הארץ נשטפה בחיל ורעדה מהעומד לבוא כשהממשלה כבר החלה להראות סימנים של ערעור יסודות המשטר הדמוקרטי. הדאגה הייתה עצומה אבל איש לא העלה בדעתו כמה נורא הולך להיות. איש לא הבין כמה צדק ראש הממשלה בנימין נתניהו כשאמר: "הטרור מרים את ראשו כשהוא מריח ממשלה חלשה". אמר והוכיח. עוד אמר ראש ממשלתנו שבועות ספורים לפני הטבח: "אנחנו יודעים שחמאס חפר מנהרות כדי להגיע ליישובינו, לרצוח, לחטוף ולברוח" עוד הוסיף ואמר "אבל כל זה לא יקרה במשמרת שלי, כי אני יודע לזהות איומים ולטפל בהם מבעוד מועד". וגם "אני רוצה להיזכר כמגן ישראל". לא רק ליהג – גם עשה. ראש הממשלה דאג כמדיניות להעביר מיליוני דולרים לחמאס, מה שמימן את יכולותיו ההתקפיות. שריו החרו - החזיקו אחריו וקבעו ש"החמאס הוא נכס".

אם חשבנו שאחרי המפלה הנוראה הממשלה תעשה חישוב מסלול מחדש הרי שטעינו. מהר מאוד הבנו שהשפה היא שפת רמייה, המעשים מעשי נוכלות, וחטופים רבים איבדו את חייהם בשבי. אחרים חזרו שבורים אחרי חודשים ארוכים ומי שהביא לשחרורם זו לא ממשלת ישראל.

אובדן כל כך גדול של אנשים מוכרים ואהובים הוא פצע פתוח לכל החיים. כל כך הרבה לוויית ואני מרגיש שעדיין לא התאבלנו. כאילו הטבח לא היה מספיק נורא שהממשלה מפילה עלינו חדשות לבקרים עוד ועוד עילות להמשיך ולהילחם, על השפיות, על האנושיות ועל השאיפה לחיים טובים ולשלום. אין הרף קל לנשום ולעבד.

היום, שנתיים וחצי מאז אותה שמחת תורה עצובה, מדינת ישראל נלחמת בכמה חזיתות. יכולותיו של צהל מתגלות במלוא תפארתם בתחבולה ובהתקפה. היכולת להגיע עד תימן ועד איראן הפתיעו כל אחד מאיתנו. אבל אנחנו כאן בקהל הזה יודעים: יוצאים רק למלחמת אין ברירה ומסיימים בהסכם מדיני. הכלל הזה שהיה מקובל לאורך שנים, זר לממשלה הזו. אין בה שר אחד שמתייסר על אחריותו האישית לטבח וההפקרה, וכולם, כמודעים לאשמתם, מונעים הקמת ועדת חקירה מכל סוג שהוא.

אכן, הממשלה הזו, הקואליציה הזו, בגדו בכל ערך אנושי, ובוודאי שבכל ערך יהודי. וביהדות יש ערכים נשגבים. מעמדם של הגר, היתום והאלמנה. דאגה לעני והחשבה שבמצוות: פדיון שבויים. גם המצווה הנאצלת הזו נרמסה כאילו הייתה סרח עודף, משקולת על צווארה של ממשלת הזדון.

מצב המדינה שלנו היום, אחרי קרוב ל 50 שנות שלטון ימין, ובארבע השנים האחרונות "ימין על מלא", בכי רע. בשני חבלי ארץ החיים בלתי נסבלים, את הצפון אנחנו כבר כמעט ומאבדים. בעולם הגדול אנחנו ממש דחויים. אחרי מלחמה ארוכה ונוראה, אף אחת מהמטרות שהוכרזו לא הושגה. חמאס עדיין שולט בעזה, איראן עדיין גרעינית, והפסקת האש עם חיזבאללה עולה

לנו מדי יום בחללים נוספים. ומה עושה הממשלה? מנסה לעגן בחוק השתמטות של אלפי אזרחים ודואגת שילדיהם יגדלו נבערים.

ולא רק העניין הבטחוני. התחבורה מקרטעת וגובה מחיר דמים. הביטחון האישי אינו קיים, החינוך בשפל של כל הזמנים עד שמרוב בושה מסתירים מהציבור את הציונים. הבריונות ברחוב נוראה והרווחה קורסת. כששואלים אותי אם יש דבר אחד טוב שהממשלה עשתה תשובתי היא כן. תאגיד השידור הציבורי. הממשלה לא יכולה לסבול את הדבר הנפלא שהקימה במו ידה ועושה הכול כדי למוטט אותו.

אבל לצערי חברים אני לא יכול לשחרר באופן מוחלט חלק מהסיעות המתיימרות להחליף בבחירות את הממשלה הזו. הדרת ערביי ישראל מהאפשרות להיות חלק מהשלטון הוא מעשה נבלה. היחס הזה משמעו שהם אזרחים לא רצויים, לא תורמים ואולי אף בוגדים. אותם אנשים שאנחנו פוגשים כל יום בעיקר במערכת הבריאות אבל למעשה בכל מקום, לדבר אחד הם אינם ראויים: להיות חלק מההנהגה בישראל. ההדרה הזו לא פוגעת רק בערביי ישראל אלא בציבור הישראלי כולו. ואני אומר לכל מפלגה המתנגדת לשילובם בשלטון: אתם אנשים נטולי חזון ועלובים ואינכם ראויים להיות ממשלה בישראל.

לצערי אני חש שהיחס הזה לערביי ישראל בא מאותו המקום שהגיעה התפישה שבעזה אין בלתי מעורבים. ואני אומר שיש ויש. רובם המכריע חפצי חיים ואם הייתה להם האפשרות לבחור בחיי חירות הם היו בוחרים בה. אף אחד בעולם לא רוצה שמתחת למיטות של ילדיו יהיו פצצות, אף מנהל בית ספר או בית חולים לא רוצה שמתחת למבנים שלו יהיו מנהרות טרור. במלחמת הנקם שנפתחה בסוף אוקטובר 23 מדינת ישראל הייתה צריכה לפגוע אנושות בחמאס ולסלקו מהשלטון. ההרס וההרג בעזה אינם מוצדקים, לא אנושיים ופוגעים גם בעתידה של מדינת ישראל.

לסיום אני אומר: אל תתייאשו. יש לכם כוח. צאו לרחובות כי ראש הממשלה יודע שכך מפילים ממשלה, עובדה, זה מה שהוא קרא לאזרחי איראן לעשות כדי להביא את הקץ להנהגה הנוראית שלהם. הנהגה שהוא עושה הכול כדי להידמות לה.

מרב סבירסקי | אחותו של איתי שנחטף מבארי ונרצח בשבי החמאס

שלום. כן, שלום.

זו לא מילה גסה. זו המילה שבה מתחילים מפגש, זו המילה שאיתה מסתיימות מלחמות. אבל בימים האחרונים ראינו איך אפילו התקווה לשלום הפכה לגנאי ותירוץ להסתה. גדי מחס בירך לבואו של השלום בטקס השבועות של ניר עוז, והיו מי שבחרו לתקוף אותו. זה בלתי נתפס. כי מה יותר בסיסי מלרצות לחיות בלי מלחמה? בלי פחד? בלי עוד משפחות שכולות?

הרי היהדות שעליה גדלנו, היהדות שעליה הוקמה המדינה, מעולם לא פחדה מהמילה שלום. להפך. "עושה שלום במרומיו", "בקש שלום ורדפהו" - אלה הערכים שעליהם חונכנו. אבל בישראל של היום, מי שבחר בחיים, בתיקון, בתקווה - מותקף. ומי שמטפח פחד, שנאה ומלחמת נצח - מציג את עצמו כפטריוט.

זו תמצית הסיפור של השלטון הנוכחי:

ממשלה שבזה לחיי אזרחיה, שמרוקנת מתוכן את הערכים הבסיסיים ביותר של היהדות ומאפשרת להשתמש בהם כהסתה כחלק מטקטיקת ההפרד ומשול. ממשלה שבמשמרת שלה הופקרו, נטבחו ונחטפו אזרחים - ועדיין מסרבת לקחת אחריות. מסרבת להגיע לחקר האמת ולתת על כך את הדין.

ממשלה שהאינטרס המרכזי שלה הוא הישרדות פוליטית, גם במחיר החיים שלנו, האזרחים. השבוע שוב ראינו את זה בהתנהלות המבישה של בן גביר. עוד אקט פופוליסטי שמטרתו לגרוף מנדטים, אך בפועל מחרב עוד יותר את מעמדנו הבינלאומי, ובכך מסכן את ביטחוננו, ולא פחות חשוב מכך משחית את המוסר שלנו כחברה. ואזכיר שזה אותו בן גביר שבדבריו הביא לסיכון חיי החטופים והתעללויות קשות בהם.

ראיתי את ההתנהגות שלו השבוע והתביישתי. כשם שאני מתביישת כשאני רואה הטרור היהודי בגדה. כשם שאני מתביישת כשאני רואה גילויי גזענות נגד החברה הערבית בישראל. מתביישת כשבשם היהדות מצדיקים עליונות, כוח, ושנאה. זו לא היהדות שעליה גדלנו. זו לא היהדות שבשמה הוקמה מדינת ישראל.

אבל בן גביר הוא לא תקלה. הוא תוצאה. תוצאה של הנהגה שהכשירה את הקיצוניות – את הכהניזם והמשיחיות – והפכה אותם לחלק מרכזי בשלטון.

אותה הנהגה שתחת הבטחותיה השקריות ל'ניצחונות מוחלטים' נהרגו ונרצחו כאן יותר אזרחים וחיילים מבכל כהונה אחרת. אותה הנהגה שבמשמרת שלה מצבנו הביטחוני הפנימי והחיצוני מעולם לא היה גרוע יותר. וכך גם מצבנו הכלכלי והחברתי.

די. מאסנו בהפקרה. מאסנו בזילות חיי אדם. מאסנו במלחמות שאין להן סוף.

די. שילמנו כולנו כבר מחירים כבדים מידי, הכי כבדים שיש – בחיי היקרים לנו מכל.

אנחנו במוצאי חג השבועות. החג של הקיבוץ. החג בו באים עם הילדים לסבא וסבתא לטקס המסורתי שאני מכירה בעל פה, עם כל הריקודים בהם השתתפתי לאורך ילדותי. גם השנה עוד לא הגעתי לטקס. הכאב עוד לא מאפשר זאת. שלושה חורים ענקיים בלב של המשפחה הפרטית שלי, ועוד כל כך הרבה חורים של קהילה שלמה.

אבל במקום רק לכאוב, אני רוצה להתעסק במסורת נוספת שהחג הזה מכיל – מסורת התיקון.

לפני כמה ימים הרשיתי לעצמי לדמיין לרגע את האפשרות שיהיה כאן אחרת. את הרגע לאחר שתבחר כאן הנהגה חדשה, כזו שתפעל למען האזרחים ולמען המדינה ולא למען עצמה. מדינה שבה אפשר יהיה שוב לתת אמון. שוב לסמוך. דמיינתי, והתרגשתי עד דמעות. הרגע הזה מתקרב, השבוע עוד יותר מתמיד. לאחר שעבר בטרומית החוק לפיזור הכנסת, נראה שהבחירות באמת כבר באופק.

הוריי חינוכו אותי על ערכי הדמוקרטיה. אבא שלי לימד אותי שיום בחירות הוא יום קדוש - היום שבו לאזרחים יש את היכולת לשנות את המציאות, והוא תמיד פעל לקראתו ככל יכולתו. ולכן אני קוראת לכולנו: זה רגע האמת שלנו. לא עומדים מהצד אלא פועלים. מצטרפים ליחזמות השונות לקראת הבחירות. מדברים עם אנשים, נרשמים כמשקיפים בקלפיות. כל מה שביכולתנו לעשות כדי לשמור על טוהר הבחירות וכדי להשפיע על תוצאותיהן. באופן חוקי כמובן.

אם יש דבר שלמדתי בשלוש השנים האחרונות הוא כמה כוח יש לחברה הישראלית. כמה עוצמה ויכולת השפעה יש לציבור שיוצא לרחובות, כמה סולידריות קיימת ביננו ובעיקר איך ביכולתנו לשנות את המציאות.

אז זה הרגע לשנס מותניים, להפשיל שרוולים ולקחת אוויר - כי בדיוק כפי שהצלחנו לבלום את ההפיכה המשטרית ב-23', וכפי שהצלחנו להחזיר את החטופים, אנחנו נצליח גם להעיף את ממשלת המפקירים!

ולמנהיגי האופוזיציה אני אומרת: הגיע הזמן לשחק קבוצתי. הציבור הישראלי זקוק למחנה דמוקרטי-ליברלי שיוודע לעבוד אחד עם השני, כולל שותפות אמיתית עם החברה הערבית. המטרה עכשיו גדולה יותר מכל אגו פוליטי.

המטרה היא תיקון. תיקון שיתחיל בהחלפת ממשלת הטבח וההפקרה, וימשיך בהקמת ועדת חקירה ממלכתית, ובבנייה מחדש של האמון, האחריות והחיים כאן.

כי מגיעים לכולנו כבר חיים נורמליים.

תודה.

צילומים: איילת אניסמן | באר שבע

תום יגיל | חבר בקולקטיב מזרחי-אזרחי

אני תום יגיל, חבר בקולקטיב מזרחי-אזרחי. אני גר כאן בב"ש כבר כמעט 8 שנים, ובמשך כל הזמן הזה אני פעיל ומנסה עד כמה שאני יכול להפוך את המקום הזה לטוב יותר. אבל האמת שאחרי השנים האחרונות, כפי שרבים מאיתנו בטח מרגישים, הכל נהיה קשה וקודר הרבה יותר.

היום אני ארצה לדבר על הפקרה. אנחנו חווים את ההפקרה הזאת בכל תחומי החיים - בחינוך, בבריאות, בתחבורה, בדיוור, בביטחון האישי והרשימה עוד ארוכה, אבל בראש ובראשונה מדובר בהפקרה ובזילות איומה ונוראה של חיי אדם, כזו שנהייתה מנת חלקנו בשגרה היומיומית כאן.

לפני כמה שבועות נרצח צעיר בן 19 בשם דסטאו צ'קול, תושב העיר שלנו ב"ש, מתחת לביתו. הוא נרצח על ידי נערים, כאשר באותו שבוע נרצח גם בנימין זלקה על ידי נערים. הוא נרצח כי הוא ביקש מהם לא לרסס ספריי שלג בפצרייה שבה עבד. כשמדברים על אלימות אז חייבים גם לדבר על מה שעוברים פלסטינים אזרחי המדינה שסובלים מאלימות ופשעה ומקרי רצח יומיומיים, כאשר מי שאחראי על המשטרה, הגוף שאמור לטפל בכך, הוא כהניסט מוצהר שמבחינתו אין בעיה עם ערבים שנהרגים ונרצחים.

רק השבוע היה ניסיון רצח של ראש עיריית ג'דידה-מכר והסגן שלו, זה אחרי שהשנה היה ניסיון לרצוח גם את ראש עיריית עראבה. אנחנו חייבים לשאול את עצמנו איך החברה שלנו לא רועשת לנוכח המקרים האלה? אין ספק שסיבה מרכזית היא גזענות, אבל האמת שנראה שהאלימות פשוט הפכה להיות דרך התנהלות מקובלת. איך הגענו למצב שחיי אדם נגדעים בקלות כל כך בחברה שלנו?

כשמדברים על הפקרה אז כמובן שאי אפשר לשכוח את 7.10, את הפקרת המוני ישראלים למותם על ידי החמאס. בשם הנקמה על אותו יום נורא הרגנו עשרות אלפי פלסטינים בעזה, נשים, גברים וילדים, תוך השמדה של חבל ארץ שלם על רקמות החיים הקריטיות ביותר שלו, וכל זה בזמן שהממשלה הפקירה וגם הרגה את החטופים שהיו בשבי. ממשלת המוות לא עצרה שם, והעמיקה גם את הכיבוש. בגדה המערבית, פלסטינים חווים אלימות מתנחלים יומיומית, ומגורשים בקהילות שלמות מאדמתם, והכל בתמיכת הצבא. קו ישיר מחבר בין הכוחות והאלימות של מלחמות הנצח והכוח הצבאי, כאלה שגובים את חייהם של המוני בני אדם ללא שום תכלית, ובין המציאות המדממת והמפחידה שהתפתחה כאן בתוך ישראל.

בשלטון היום יש ממשלת מוות מופקרת ומפקירה, שמשקיעה מיליארדים בהפצצות והתנחלויות, ובמאבק נגד כל זכר דמוקרטי שעוד אולי נשאר במקום הזה, וכל זה בזמן שכל המערכות הציבוריות – חינוך, בריאות, רווחה – נמצאות בקריסה. המציאות שהממשלה הזאת כופה עלינו, הופכת אותנו מפוחדים יותר וחלשים יותר. יוקר המחיה רק הולך ועולה, אי השוויון גדל, ומי שהיו חזקים ועשירים קודם לכן, נהיים עשירים יותר בזמן שרובנו, ובעיקר האוכלוסיות המוחלשות ביותר, אלה שחיות כאן בפריפריה, נהיות חלשות יותר ויותר ומשלמות מחיר יקר. האלימות הולכת ומתגברת בחברה שלנו, הכוחנות והרצון להיות הכי חזק נהיו הערכים היחידים אותם אנחנו מקדשים, בזמן שסולידריות, שוויון, צדק ושלוש נהיו מילים מגונות שיש להוקיע. אני בטוח שאין כאן מי שבאמת ובתמים רוצה לחיות בחברה שאלה סדרי העדיפויות שלה.

נראה כרגע שלא מוצעת לנו אלטרנטיבה מבחינת מדיניות, וכך יהיה קשה לשנות את המציאות. בקולקטיב מזרחי-אזרחי אנחנו מציעים רעיון ואופק שונה למקום הזה – אנחנו מציעים להפסיק לפחד מערבים וערבות, בין אם מי שמחזיקים בה הם פלסטינים או יהודים, ולהתחיל להיות חלק אמיתי מהמרחב סביבנו ולא רק לראות בו איום. במקום לצאת לעוד ועוד מלחמות, אנחנו מציעים לפנות להצלה הדדית של שני העמים שחיים כאן, זה משהו שהגיע הזמן להפסיק לפחד לדבר עליו. אנחנו מציעים לקדם צדק חברתי וחלוקתי, שוויון עבור כל מי שחיים כאן ללא הבדל של דת, גזע, מין או שיוך אתני. מי שבאמת רוצים לשנות את המקום הזה ולהנהיג אותו צריכים להציע את הדבר הזה – במקום עוני ומלחמות – שלום וצדק חברתי.

צילום: אורנה נאור | תל אביב

צילום: אורנה נאור | תל אביב

איתמר אבנרי | חבר הנהגת 'עומדים ביחד' וחבר מועצת העיר ת"א-יפו

כבר כמעט ארבע שנים שקשה לי לנשום. אני בטוח שגם לכם. כבר כמעט ארבע שנים שהתחושות מכות בי בגלים:

פעם ייאוש. פעם כאב עצום, על כל מי שכבר אבדה ואבד. פעם כעס, שמתפוצץ מבפנים, על ההפקרה, על אטימות הלב. פעם תקווה, כי נדמה שהנה אולי יש קרן אור ואפשרות להציל את מי שנותר.

ולפעמים גם אפטיות, כי כמה כבר אפשר להרגיש? הלב רוצה מנוחה, מתחנן לרגע אחד של שפיות, של סתם חיים במדינה נורמלית - בלי מלחמה, בלי אלימות, בלי נבחרי ציבור שמסיתים כל הזמן.

ואין הפסקה. ואין מנוחה. ועבור יותר מדי אנשים - גם אין תשובות.

יש עכשיו זוג הורים צעירים שהעסק שלהם קרס, והם לא יודעים איך הם ישלמו את הכסף לגן של הילדים. ואף-אחד לא נותן להם תשובה.

יש עכשיו צעירה בכפר ערבי-בדואי לא-מוכר בנגב, שהממשלה רוצה להרוס לה את הבית. היא רוצה עתיד, ואף-אחד לא נותן לה תשובה איך זה יקרה.

יש עכשיו ילד בצפון, ששומע שח"כ בליכוד אומר שהבית שלו בכלל לא מופגז. הוא מת מפחד, הוא מת שזה ייגמר, ואף-אחד לא נותן לו תשובה מתי זה יקרה.

ויש ילד פלסטיני שמפחד שהלילה נערי גבעות טרוריסטים יתנפלו לו על הבית. הוא שואל למה - ואין תשובה.

ויש את הצעיר שמתמודד עם פוסט-טראומה, ואין תשובה מתי יקבל עזרה. ויש את הקשישה ששומעת שנתניהו רוצה עוד מלחמה באיראן ושואלת מי ידאג לה למיגון - כי היא גרה בקומה רביעית ואין לה ממ"ד - ואין תשובה. ויש חברה שלמה - החברה הערבית בישראל - שזועקת שהיא מופקרת לארגוני פשיעה, ואין תשובה.

נתניהו, סמוטריץ, ובן-גביר לא מעוניינים לתת תשובה. כי עבורם - הייאוש הוא תכנית עבודה. יש להם חזון. הם יודעים בדיוק לאן הם הולכים - לשלטון סמכותני, לריסוק המרחב הדמוקרטי, לכיבוש וטרנספר וסיפוח, ולחזון של עליונות יהודית. הם רוצים דבר אחד ברור ונורא: להפוך את חזון הבלהות של כהנא למציאות.

ולנו חייבת להיות תשובה: הפאשיזם שלכם לא יעבור. ועוד תשובה: אנחנו מסרבים להיות ניצבים בהצגה שלכם. ועוד תשובה, הכי חשובה: מול החזון שלכם - גם לנו יש אחד! החזון שלנו מתחיל כאן - בחיפה. בחיפה המשותפת, שגאה בשותפות שקיימת בה. בחיפה שמדברת ערבית ועברית. בחיפה שיוצאת להפגין, וכשאומרים לה שהגיע הזמן לסגור את הבאסטה - היא אומרת "לא", כי המאבק לא נגמר.

והתשובה שלנו ממשיכה בירושלים, שם לפני שבוע הגעתי עם מאות פעילים של עומדים ביחד וארגונים נוספים לנוכחות מגינה בזמן מצעד הדגלים. עמדנו שם לצד תושבי ירושלים המזרחית, כדי לשמור מפני האלימות. ואנחנו עושים את זה בכל יום, 24/7, בשטחים, מול טורר נערי הגבעות. השותפות הזאת, שלא מפחדת ולא מסתתרת - היא התשובה שלנו!

והתשובה שלנו היא עוברת בדרום ובצפון, שם אנחנו דורשים שאת רעשי המלחמה יחליפו קולות השיקום. שיקום שכולל בנייה מחודשת, והשקעה תקציבית, וסוף להזנחת הפריפריות. והיא עוברת גם בשיירה שיצאנו אליה היום מזרזר, דרך נצרת, לג'דידה-מכר, בדרישה לעצירת מגיפת האלימות. שיירה שיצאנו אליה ערבים ויהודים ביחד, כי המאבק הזה הוא לא רק של קבוצה אחת. התשובה שלנו מורכבת מהמילים שהכי מפחידות את נתניהו וסמוטריץ' ובן-גביר, אבל אלה המילים הכי יפות בשפה העברית: שלום, שוויון, צדק חברתי.

חברות וחברים, כשגלים של ייאוש, פחד, ועייפות מכים בכם - תזכרו שזה סימן טוב. כמו פולסים במוניטור, זה מראה שאנחנו מרגישים, שאכפת לנו, שאנחנו חיים. ואיפה שיש חיים - יש תקווה. איפה שיש מאבק - יש תקווה.

יום אחד יהיה פה שלום. יום אחד יהיה פה שוויון. יום אחד ישראלים ופלסטינים יחיו בביטחון אמיתי. יום אחד נסתכל אחורה ונדע שכל הכאב והשכול וה"הותר לפרסום" הם נחלת העבר. זה יקרה בזכותכם - בזכות האנשים שיצאו גם הערב. כי לא נכנענו לייאוש, וכי לא ניכנע לעולם. אני לא אשקר ואגיד שאני תמיד אופטימי - אבל כשאני עומד פה, אני יודע - הממשלה בדרך החוצה. החזון שלה בדרך לפח האשפה של ההיסטוריה. זאת הארץ שלנו, זה העתיד שלנו - ועכשיו תורנו.

ד"ר מיטל פינטו | המכללה האקדמית צפת ופורום המרצות והמרצים למשפטים למען הדמוקרטיה

ערב טוב לגיבורות וגיבורי הדמוקרטיה של מחאת חיפה! שמי מיטל פינטו, אני דוקטור למשפטים שפעילה בפורום המרצים למשפטים למען הדמוקרטיה. אבקש היום להתמקד בשלושה נושאים חשובים היום: החקיקה האנטי דמוקרטית שממשיכה בכל הכוח, השר בן גביר והשרה גולן, והבחירות.

החקיקה האנטי דמוקרטית- נתחיל מזה שב-2025 כבר עברו שלושה חוקים חשובים שהוגשו נגדם בג"צים: הראשון, חוק רדיפת מורים ש"מחפש" אחר מורים שכביכול תומכים בטרור (או בשמאלנות) ונותן סמכות למנכ"ל משרד החינוך לפטר אותם. השני, החוק שמשנה את דרך בחירת השופטים בישראל והופך אותה לפוליטית על מלא עם שליטה מלאה של הקואליציה. השלישי, החוק שמשנה את בחירת נציב תלונות הציבור על שופטים כך שהקואליציה שולטת בוועדה שבוחרת אותו. נציב כזה מתמרץ שופטים ליישר קו עם הקואליציה ומרחיק מראש עורכי דין דמוקרטים שחשבו על קריירת שפיטה. ואם אתם עדיין איתי, חוק חשון נוסף שכבר עבר לפני כמה חודשים נותן לבתי הדין הרבניים סמכות לדון גם בעניינים אזרחיים כביכול בהסכמת הצדדים. אנחנו יודעים שבקהילות מסוימות הסכמה היא לא באמת הסכמה. ואיך אפשר בלי להזכיר את חוק עונש מוות למחבלים, שלא ירתיע אף אחד. שלא נדבר על כך שמדובר בחוק של עונש מוות רק למחבלים פלסטינים כמובן. על מחבלים יהודים שרוצחים פלסטינים החוק לא חל.

עכשיו הקואליציה מקדמת בכל הכוח את החוק שהיא קוראת לו "פיצול" היועמ"שית, ואני קוראת לו "פצלוח היועמ"שית", שהופך את ההמלצה של היועמ"שית ללא מחייבת ומאפשר לממשלה למעשה לפעול שלא על פי חוק.

השר בן גביר והשרה גולן- כולם מזועזעים מהסרטון שהעלה בן גביר על ההתעללות בעצירים והעצירות מהמשט. לצערי, מה שבעיקר מדאיג את רוב אזרחיה של מדינת ישראל הוא איך המהלך הזה נתפס מחוץ לישראל. השרה גולן קראה לבתי כנסת של רפורמים בתי כנסת שמחתנים כלבים. גם כאן, רבים מהמגנים מודאגים בעיקר ממה שיגידו על זה מחוץ לישראל.

אז, חברות וחברים, כן, אכן שני השרים האלה מזיקים לישראל ברמה הבינלאומית. אבל באמת שזה לא הנזק העיקרי. הנזק העיקרי הוא זה שנגרם לנו – לכלל החברה הישראלית, פה, בתוך ישראל. כי המסרים שלהם מופנמים על ידי הילדות והילדים של כולנו, בין אם נרצה בכך ובין אם לאו. אין להתפלא אחר כך שיהודים ישראלים רבים כל כך חושבים שעונש מוות הוא נורמלי לחלוטין, ואפילו לא חושבים על התוצאות ההרסניות של חוק שמתיר עונש מוות.

אין להתפלא אחר כך שיהודים מבצעים פוגרומים נגד פלסטינים בשטחים באין מפריע. אין להתפלא אחר כך שאזרח ערבי ישראלי מוכה עד זוב דם בידי משטרת ישראל באין מפריע. אין להתפלא על כך שנער שלא עשה כלום לאף אחד נרצח רק כי ביקש מנערים אחרים לא להפריע במסעדה. אין להתפלא אחר כך שנרצחים עוד ועוד ישראלים ערבים ואת הממשלה זה פשוט לא מעניין.

היחס הלא אנושי לכל מי שאנחנו קוראים מחבלים ותומכי מחבלים לא נעצר בעצירי המשט וגם לא בפלסטינים בשטחים או בעזה. כשיחס לא אנושי מנורמל, הוא חודר ומחלחל לכולנו. הוא פוגע בסופו של דבר בנו.

נסיים עם עניין הבחירות – יש חשש לקיומן של בחירות הוגנות. הממשלה מנסה לנרמל הוצאה של מפלגות ערביות כמפלגות לגיטימיות בבחירות. יש כבר הצעת חוק כזו שמבקשת לתקן את חוק יסוד הכנסת באופן שיהיה אפשר לפסול מפלגות החשודות בתמיכה בטרור. מי יחליט מהי תמיכה בטרור? ועדת הבחירות המרכזית שאת רובה מרכיבים פוליטיקאים. לפי הצעת החוק, לבג"ץ לא תהיה ביקורת שיפוטית אוטומטית על החלטה כזו אלא רק ביקורת שיפוטית בהליך של ערעור שבו יכולת ההתערבות של בג"ץ הרבה יותר מצומצמת. לצערי, חלק ממפלגות האופוזיציה משתפות פעולה עם הנרמול הזה כבר מעכשיו כשהן מצהירות שלא ישתפו מפלגות ערביות בקואליציה עתידית.

חברים, חברות, אין סיכוי להחליף את הממשלה הזו אם המפלגות הערביות תהיינה מחוץ למשחק. אסור לנרמל את המהלך הזה. אזרחיה הערבים של מדינת ישראל הם אזרחים שווים זכותם להשפיע. אנחנו צריכים לעודד את עצמנו ואותם לצאת להצביע ולחבור למפלגות האופוזיציה כדי להחליף את הממשלה האיומה הזו.

לפני כמה חודשים תקפו את העיתונאית לואי אהריש רק בגלל שאמרה "אינשאללה" שאזרחי ישראל הערבים יצאו להצביע בבחירות. אז מכאן, כולנו עכשיו נצעק ביחד: "אינשאללה", "אינשאללה" שכל אזרחיות ואזרחי ישראל הערביות והערבים יצביעו בבחירות. אינשאללה שננצח את הקואליציה האיומה הנוכחית.

חיפה

6 יוני 2026

חן אריאלי | סגנית ראש עיריית תל אביב-יפו, מחזיקת תיק התרבות ויו"ר איגי

ערב טוב חיפה!

תמיד מרגש לחזור לעיר שבה נולדתי וגדלתי.

העיר הזאת עיצבה במידה רבה את מי שאני ואת תפיסת העולם שלי עד היום. כאן למדתי שחברה חזקה נשענת על חיים משותפים, על שלטון החוק, על שוויון, ועל היכולת של כל אדם לחיות את חייו בחופש ובביטחון.

ולכן קשה להסתכל על מה שקורה במדינת ישראל היום ולא לשאול: איך התרחקנו כל כך מהעקרונות הבסיסיים האלה?

השבוע קיבלנו עוד שתי תזכורות לאן הממשלה הזאת מנסה לקחת את ישראל. האחת הייתה המחזה המביש סביב בחירת מבקר המדינה. מופע של לחצים, איומים וסגירת חשבונות. התנהלות של מאפיה, לא של דמוקרטיה. ניסיון להבטיח נאמנות במקום ביקורת, מקורבות במקום עצמאות. השנייה הייתה התזכורת למה קורה כשהסתר הופכת לשיטה. יו"ר ועדת הבחירות המרכזית מצא את עצמו תחת איומים ליד ביתו רק משום שהוא ממלא את תפקידו במדינה דמוקרטית.

זאת לא תאונה. זאת התוצאה הישירה של מי שמלמדים ציבור שלם לראות בכל שומר סף אויב. יש מי שרואים כאן שני אירועים נפרדים. אני רואה קו ישר שמחבר ביניהם. ניסיון שיטתי לפרק כל מוסד עצמאי שעוד מסוגל להציב גבול לכוח השלטון. מערכת המשפט. שומרי הסף. מוסדות הביקורת. החברה האזרחית. וכל מי שמעז לומר שיש גבולות גם לממשלה.

כמי שנמצאת שנים במאבקים ציבוריים, אני מכירה היטב את השיטה הזאת. יום אחד זו הקהילה הגאה. יום אחר אלה אזרחים ערבים. אחר כך ארגוני חברה אזרחית. אחר כך עיתונאים. ועכשיו שופטים. תמיד צריך אויב חדש. תמיד צריך מישהו להסית נגדו. תמיד צריך מישהו להאשים.

והשבוע פתחנו גם את חודש הגאווה. ובימים כאלה חשוב להזכיר: המאבק הגאה הוא המאבק על ישראל הליברלית. נקודה. כי המאבק שלנו מעולם לא היה רק על הקהילה הגאה. הוא היה מאבק על הזכות של כל אדם לחיות בכבוד, בביטחון ובחירות.

ואולי בגלל זה הקהילה הגאה מזהה כל כך מהר את הסכנה. כי אנחנו מכירים את הרגע שבו מתחילים לסמן קבוצות שלמות. אנחנו מכירים את הרגע שבו מיעוטים הופכים לכלי פוליטי. אנחנו מכירים את הרגע שבו מסיתים נגד אנשים רק בגלל מי שהם.

ובסוף זה תמיד אותו מאבק. לא רק מאבק על זכויות להט"ב. מאבק על השאלה איזו מדינה תהיה כאן. מדינה חופשית או מדינה מפוחדת. מדינה שמגנה על זכויות אדם או מדינה שמסמנת אויבים. מדינה ליברלית ודמוקרטית או מדינה שבה הכוח חשוב יותר מהחירות. כי מי שפוגע היום בקהילה הגאה, מחר יפגע בבית המשפט. ומי שפוגע בבית המשפט, יפגע גם בעיתונות, בחברה האזרחית ובכל מי שיעז להתנגד לו. זה אותו מאבק. זו אותה ישראל שאנחנו נאבקים עליה.

וגם אחרי האסון הגדול בתולדות המדינה, גם אחרי השבעה באוקטובר, הממשלה הזאת לא עצרה לרגע. במקום לעצור, לבדוק, לחקור ולקחת אחריות, היא ממשיכה לפרק את המנגנונים שאמורים לדרוש אותה.

אבל אני רוצה להגיד לכם משהו. הם לא יצליחו להרוס לנו את המדינה. כי המדינה הזאת לא עומדת בזכות הממשלה שלה. היא עומדת בזכות האזרחים שלה. בזכות כל מי שמגיע לכאן שבוע אחרי שבוע. בזכות כל מי שמסרב להתיימש. בזכות כל מי שממשיך להיאבק על המדינה הזאת גם כשהמחיר כבד.

ולכן אנחנו כאן הערב. כי אנחנו מסרבים לקבל מציאות שבה מי שנכשל ממשיך לפרק את המדינה שאנחנו אוהבים. אנחנו מסרבים לוותר על שלטון החוק. אנחנו מסרבים לוותר על הדמוקרטיה. ואנחנו מסרבים לוותר על ישראל.

כי מי שחושב שנוותר, לא מכיר את האנשים שעומדים כאן הערב. מי שחושב שנפחד, לא מכיר את המחנה הדמוקרטי. ומי שחושב שנשלים עם פירוק המדינה, עוד לא הבין מול מי הוא עומד.

כמו שיצאנו לרחובות כדי להגן על הדמוקרטיה, נדע גם לקחת אחריות על העתיד שלה. נהיה בכל מקום שבו מתקבלות החלטות על עתידה של ישראל. ברחובות. ברשויות המקומיות. בכנסת. ובכל מוקד כוח שבו ייקבע איך תיראה המדינה הזאת.

נדע להילחם עליה. נדע לבנות אותה. ונדע לנצח.

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: מרסלו שניידמן | תל אביב

עו"ד דניאל חקלאי | ממייסדי מערך עוטף עצורי המחאה

יו"ר פורום המשפט החוקתי זכויות האדם בלשכת עורכי הדין

ידענו אחרי בחירות נובמבר 2022 שיבוצע ניסיון לחולל הפיכה משטרית. לא ידענו באיזו עוצמה. לא ידענו שההפיכה הפשיסטית תהיה כל כך מופרעת. ידענו שההפיכה תמיט עלינו קטסטרופה ביטחונית. לא יכולנו לדעת עד כמה. ידענו אחרי 7 באוקטובר שהממשלה המחרדה הזו לא מתפקדת. לא קלטנו עד כמה. ידענו שתחת ממשלה זו, קיים פוטנציאל למלחמת נקם ושמד לרבות הפקרת חטופים והמתת המוני פלסטינים. עשרות אלפים מתינוק בן יומו ועד קשישה. לא הבנו את ממדי הפשעים נגד האנושות שיגיעו. ידענו שממשלה זו תכונן משטר אפרטהייד אכזרי בכל מובן בגדה המערבית. לא ידענו עד כמה משטר אפרטהייד זה יהפוך מפלצתי, מבעית, אלים ומנשל. חששנו מטיהור אתני בגדה. לא הערכנו עד כמה הוא יהיה אכזרי.

ידענו שחבורת הזבל בראשות הפושע תנסה לחמוק מאשמתה המוחלטת למחדל הגדול בתולדות המדינה שבו נרצחו 1200 ישראלים ונחטפו 251 בידי ארגון טרור שנתניהו איפשר לממן ללא פיקוח. לא קלטנו עד כמה נתניהו יגלגל את האשמה באופן כה בזוי ונפשע. הערכנו שנתניהו ינסה לחמוק מוועדת חקירה ממלכתית. לא תיארנו לעצמנו כיצד יתייצבו לצדו 68 חברי וחברות כנסת בזויים.

אפשר להמשיך. בלי סוף. כי הקריסה העצומה היא בכל מובן. אבל אפשר גם בתמצית: **ידענו שיהיה נורא ואיום. לא יכולנו לדעת עד כמה.**

צילום: אורי יפה | שיירת ההפקרה

ועכשיו יש הרבה כתובות בזהירות על הקיר. כתובת על הניסיון לפגוע בטוהר הבחירות. כתובת על הכוונה לא להכיר בתוצאות הבחירות אם הן לא יהיו לרוחו של גוש הטבח, ההפקרה והפשעים נגד האנושות. כתובת בזהירות על השימוש הפוליטי שיבוצע במשטרה ובשב"כ ובמוסד. כתובת על השלמת ההפיכה המשטרית וכינון דיקטטורה מלאה. כתובת על הבערת הגדה עד לאינתיפאדה נוספת - בדרך לנסות לטהר את אתנית את הגדה באופן מלא. וכתובות רבות נוספות.

מול המכלול הפשיסטי הזה יש אלטרנטיבה אחת: דמוקרטיה ליברלית.

מדינה שמחויבת לזכויות האדם והאזרח של כולנו. מדינה שבה מחילים שוויון אזרחי מוחלט ושוויון תקציבי מוחלט בין יהודים לערבים. מדינה שבה ישנו שיתוף פעולה פרלמנטרי יהודי-ערבי. מדינה שבה לעולם לא מאפשרים מימון ללא פיקוח מטעם קטאר לחמאס. מדינה שבה מאבק נגד חמאס אינו כולל פשעים נגד האנושות נגד למעלה מ-2 מיליון איש, אישה וטף. מדינה שבה לא מפקירים אזרחים לטבח הגדול ביהודים מאז השואה ואם מתחולל מחדל כה מחריד ומבעית - ראש הממשלה והממשלה נוטלים אחריות. ואם הם לא נוטלים אחריות - אנחנו נראה להם את הדלת. מדינה שבה מכוננים ועדת חקירה ממלכתית, עצמאית ומקצועית בעקבות הטבח הגדול בתולדות המדינה.

מדינה שחותרת להסדר עם ההנהגה הפלסטינית המתונה והצבא שלה אינו מסייע למיליציות שמונות אלפי טרוריסטים להטיל אימה על הפלסטינים בגדה, לעקור עצי זית, להשתלט על קרקעות, למנוע פרנסה מרועי צאן, להצית מבנים ורכבים ואף בתים, להכות בצורה שיטתית ומחרידה תושבים חפים מפשע, לאיים על נשים קשישות ועל ילדים קטנים, לפצוע קשות ולרצוח תושבים תמימים ולעקור עשרות קהילות שמונות אלפי תושבים במסגרת טיהור אתני.

צילום: חני ברוכין | לוד

מדינה שבה ישנם צבא ושב"כ ומשטרה שמחויבים לשמור על הפלסטינים בגדה עד להסדר המדיני ולא לעמוד מנגד כשמתעללים בהם וודאי לא לשתף פעולה עם הזוועה. מדינה שבה בראש המשטרה ושב"כ ומוסד עומדים נאמני הציבור. נאמני האזרחים. נאמני שלטון החוק והדמוקרטיה. ולא נאמנים אישיים של רודן בזוי. מדינה שאינה מצורעת בעולם ושמנהיגיה אינם תחת צווי מעצר בינ"ל בשל חשד לפשעים נגד האנושות. מדינה שבה דואגים קודם כל לחטופים ולא מפקירים אותם. מדינה שבה לא מסיתים נגד משפחות חטופים ולא פוצחים במסע הסתה ושטיפת מוח פלילי נגדן תוך הדלפת מידע מודיעיני שמסכן חיילים וחטופים בידי מי שגם מקבלים סכומי עתק מקטאר. מדינה שבה שום חברת כנסת צווחנית ואלימה לא חושפת שם של איש שב"כ ובכך מסכנת את חייו ואם היא עושה כן - היא תועמד לדין ולא תוכל לברוח אל מאחורי החסינות הפרלמנטרית שאינה רלוונטית בעניינה ואם היא מורשעת - היא גם הולכת לכלא.

מדינה שבה בתי הכלא אינם מחנות עינויים לאלפי כלואים פלסטינים ללא משפט. מדינה שמחויבת לרווחת כל אזרחיה ומשקיעה בפריפריה ובמוחלשים ולא מתעללת באזרחים. מדינה שבה חוקה ומגילת זכויות אדם. מדינה שיש בה הפרדת רשויות ורשות שופטת עצמאית וחזקה ששומרת על זכויות האדם והאזרח שלנו מפני שרירות לבו של השלטון. מדינה שבה היועצת המשפטית לממשלה וכל שומרי הסף נהנים מעצמאות מקצועית למען כולנו. מדינה שבה המשטרה עצמאית ומקצועית ולא כפופה להשתלטות פוליטית של עברייני גזען שמעריץ את רוצח ההמונים ממערת המכפלה. מדינה שבה מח"ש אינה כפופה ישירות לשום שר ואינה יכולה לשמש אמצעי הטלת אימה על קציני וחוקרי משטרה שנאבקים בשחיתות השלטונית.

צילום: עדי לוי | תל אביב

מדינה שבה השירות הציבורי עצמאי ולא פוליטי. מדינה שמבקר המדינה בה אינו פרקליטו של ראש הממשלה. מדינה שבה ראש הממשלה אינו יכול להיות נאשם בפלילים. מדינה שבה מגבילים את כהונתו לשתי קדנציות. מדינה שבה תקשורת חופשית לרבות שידור ציבורי עצמאי ולא ערוצי הסתה ושיסוי ותעמולת כזב ופולחן אישיות שמצויים בידי בעלי הון שמקורבים לראש הממשלה. מדינה שאיננה ערוץ 14. מדינה שאינה נשלטת בידי שלמה קרעי ויריב לוין וישראל כץ ומאי גולן וגלית דיסטל וטלי גוטליב. כלומר אינה שבויה בידי נתניהו וארגון הפשע שלו. מדינה שבה הפרלמנט מפקח על הממשלה ולא משמש בידי נאשם בזוי בפלילים אמצעי להעברת חקיקת הפיכה משטרית.

מדינה שבה האקדמיה לא נרדפת. מורות הומניסטיות אינן נרדפות. מנהלים הומניסטים אינם נרדפים. הפוך: מדינה שבה מערכת החינוך והאקדמיה מחויבות לחינוך ליברלי-דמוקרטי וללימודי ליבה בתחומי האזרחות והדמוקרטיה מגיל גן ועד סיום תואר ראשון. הן מערכת החינוך הממלכתית והן מערכת החינוך הממלכתית-דתית והן מערכת החינוך החרדית.

מדינה דמוקרטית בטוחה ומשגשגת שמכבדת זכויות אדם, מבצרת את המשטר הדמוקרטי, אינה משליטה משטר אפרטהייד וטיהור אתני בחיי מיליוני פלסטינים, מבערת את השחיתות ומבטיחה קיום כלכלי בכבוד לכולנו ולילדינו לרבות דיור במחיר סביר לכל וחינוך ובריאות ותחבורה ציבוריים ואיכותיים.

מדינת ישראל. לא מדינת נתניהו ובן גביר. לכן אנחנו כאן. לכן חובתנו לנצח בבחירות. לכן ננצח בבחירות ונחליף את ממשלת ההפיכה המשטרית, ההפקרה, הטבח, הפשעים והזוועות. תודה רבה לכם.

צילום: הדס שמיר | צומת העונן

צילום: עומר שוסהיים | הרצליה

קטי פיאסצקי | סגנית ראש עיריית בת ים מטעם הדמוקרטים

שותפות ושותפים לדרך, תושבי באר שבע והנגב כולו,

אני מסתכלת עליכם הערב, ויודעת שאתם קו ההגנה האמיתי של החברה הישראלית. אנחנו לא כאן בשביל הריטואל, ולא באנו רק כדי לצעוק את הכאב שלנו. אנחנו כאן כי הגיעו מים עד נפש. אנחנו כאן כי אנחנו רואים איך הממשלה הזו מפרקת לבנה אחרי לבנה בבית המשותף שלנו, ואנחנו מסרבים להמשיך לעמוד מן הצד.

הגעתי לפעילות הציבורית והפוליטית שלי עם תפיסת עולם ברורה מאוד, עם ערכים מוצקים של צדק וחופש. אבל יש מקומות שבהם הערכים האלה עומדים למבחן הקיצוני ביותר, במקומות שבהם השלטון בוחר להעלים עין. שם, בין הגבעות והמאחזים המבודדים של יהודה ושומרון, ראיתי בעיניים שלי איך נראה כוח דורסני שאין עליו שום פיקוח. חוויתי אלימות קשה – אלימות שלא נולדה בטעות, אלא כזו שמקבלת גיבוי שקט, קריצת עין ומימון ממשלתי ממוסד. ברגעים ההם קיבלתי הוכחה חותכת לאמת פשוטה ומפחידה: כשמערכת שלטונית מאבדת את המצפן המוסרי שלה, כשהחוק הופך להמלצה והכוח הופך לאלוהים – החלשים והמיעוטים הם תמיד הראשונים לשלם את המחיר.

והאסון הגדול ביותר הוא שהתפיסה הזו לא נשארת שם. היא חצתה את הקווים, פשטה את המדים, והיום היא מנהלת לנו את המדינה. היא נכנסת אלינו הביתה, לתוך בתי הספר של הילדים שלנו, ומנסה להכתיב לנו איך לחיות, מה לחשוב ואיך להתלבש.

צילום: אורי קורן | ירושלים

תראו מה קרה רק השבוע אצלי, בבת ים. קמנו בבוקר וגילינו איך הקיצוניות מנסה להרים ראש ולהשתלט על המרחב הציבורי, עם גרפיטי דורסני ברחוב שמטיף לנשים על "לבוש צנוע". ריסוס של שנאה שבא להגיד לנשים: המרחב הזה לא שייך לכן, התפקיד שלכן הוא להיעלם, להצטמצם ולשתוק. הגרפיטי הזה הוא לא מעשה של קומץ קיצוניים – הוא תמונת המראה של ממשלת ישראל.

אבל הגרפיטי הזה נמחק תוך פחות מיממה. הוא נמחק כי לא הסתפקנו בלעמוד מולו ולציץ בטוויטר, אלא כי הפשלנו שרוולים והשתמשנו בכוח השלטוני שלנו בשטח כדי להעיף אותו מהקיר. זה, חברות וחברים, השיעור הכי חשוב שאני מביאה איתי הערב לבאר שבע אחרי 13 שנים במועצת העיר: המחאה ברחובות היא הלב של המאבק, אבל התיקון האמיתי יקרה רק כשנהיה סביב שולחן קבלת ההחלטות! כשאנחנו שם, בעמדות המפתח, הקול הליברלי הוא כבר לא רק זעקה – הוא הופך למעשים, למדיניות ולכוח שמגן על האזרחים.

וההגנה הזו נדרשת לא רק מול קנאים דתיים, אלא ברגעים הקשים ביותר של החיים עצמם. כשטיל פגע אצלנו בבת ים, מצאתי את עצמי מנהלת מהרגע להרגע את פינוי החירום של התושבים. באותן שעות מורטות עצבים, בין ההריסות, חיפשתי את הממשלה. חיפשתי את משרדי הממשלה, את השרים, את התקציבים, את התוכניות הסדורות – והם פשוט לא היו שם. הממשלה הזו נעלמה והפקירה את התושבים לגורלם.

וכשאני עומדת כאן איתכם בבאר שבע, הלב שלי נשבר כי אני יודעת בדיוק מה עברתם. כשנפל כאן הטיל על בית החולים סורוקה – המקום שאמור להיות הכי מוגן, המקום שמציל חיים – הממשלה הזו שוב לא הייתה שם בשבילכם. פוליטיקאים ציניים עסוקים בשרידות של עצמם בזמן שטילים נופלים על בתי חולים בנגב. זו לא סתם אומלת יד – זו בגידה מוחלטת של המדינה בחובתה הבסיסית ביותר כלפי אזרחיה: להעניק להם ביטחון ורשת ביטחון ביום פקודה.

צילום: אורנה נאור | תל אביב

אתם כאן בדרום מרגישים את החנק וההפקרה הזו בכל יום. כשביקרתי לאחרונה במצפה רמון, שמעתי את הזעקה של קהילה מפוארת שמפחדת לאבד את פניה מול גלי הדתה אגרסיביים. כשעמדתי בערד, ראיתי עיר שלמה שנאלצת לצאת למלחמה יומיומית על אופיה החופשי מול התחרדות כפייתית שנדחפת מלמעלה על ידי משרדי הממשלה. הציבור הליברלי והחילוני בנגב מרגיש שקוף, כי מסביב לשולחן הממשלה הנוכחי יושבים האנשים שדוחפים את הכפייה הזו ומייבשים את תקציבי הדרום.

אנחנו נמצאים בעיצומו של חודש הגאווה, ועל הבמה הזו בבאר שבע צריך להגיד את זה בצורה הברורה ביותר: הזכות של אדם לחיות בכבוד, לאהוב את מי שהוא רוצה ולהיות גאה בזהות שלו היא זכות יסוד. הממשלה הנוכחית, שנתנה את הבמה לגורמים הכי חשוכים והומופובים בפוליטיקה הישראלית, רוצה להחזיר את חברי וחברות הקהילה לארונות ולפחד. הם רוצים שתחשבו שאתם לבד – אבל אנחנו כאן כדי להבהיר להם: החופש שלנו הוא לא נושא למשא ומתן, ואנחנו לא נוריד את הראש!

תסתכלו על התקציבים המופקרים שהם מעבירים. לאן נעלם הכסף שלכם? הכסף של הציבור העובד, היצרני, שמשרת במילואים ונושא בנטל המטורף הזה? הוא בטח לא מגיע לבתי החולים של הנגב שמשוועים למשאבים ולמיגון, והוא לא הולך כדי לעצור את יוקר המחיה שחונק את המשפחות שלכם. הוא הולך לטובת מוסדות שמחנכים לניתוק, הוא הולך למקורבים, הוא הולך לשחד מפלגות כדי שהקואליציה הזו תשרוד עוד יום. זו הפקרה חברתית וכלכלית בחסות החוק.

לכן חברות וחברים, הגיע הזמן להפסיק לדבר על 'תיקון' או 'פשרה'. המערכת הזו איבדה את הלגיטימיות שלה, והדרך היחידה להציל את ישראל היא להחליף את הממשלה המפקירה הזו, ועכשיו! אנחנו צריכים לקחת את המושכות, להושיב סביב השולחן הלאומי הנהגה חדשה, ישרה, שרואה את בני האדם לפני שהיא רואה אינטרסים פוליטיים קטנים.

צילום: רני גרף | תל אביב

זה נראה קשה, ולפעמים הייאוש משתק. הם רוצים שנאמין שהחברה הישראלית קרועה ללא תקנה, שיש "אנחנו" ויש "הם". אבל אני חיה ופועלת בבת ים כבר 13 שנים, עיר שמסמלת את הפריפריה החברתית של ישראל ואת ישראל האמיתית. על הנייר, לפי הסטיגמות של השלטון, הייתי אמורה להיות שם זרה. אבל בשטח, המציאות מנצחת את הפילוג.

בבת ים, מסביב לשולחן מועצת העיר וברחובות, אני פוגשת יום-יום אנשים שמצביעים אחרת ממני, אבל שותפים איתי לאותן החרדות והתקוות. הציבור הרחב בישראל, גם הציבור המסורתי והימני, שונא כפייה דתית ומזועזע מסחטנות תקציבית בדיוק כמונו. כולם רוצים חינוך מעולה לילדים, ביטחון ברחובות, ותחבורה ציבורית נגישה. המכנה המשותף שלנו רחב ועמוק בהרבה ממה שהממשלה הזו מנסה למכור לנו.

למדתי בבת ים, בערד ובמצפה רמון שלבבות האנשים בהן פתוחים. השכנים שלנו הם לא האויב. האויב הוא שלטון שמזין את עצמו משנאה ומפחד, ורוצה שנשכח איך לדבר אחד עם השני.

השינוי הגדול לא יגיע רק מהרחובות והכיכרות שנמצאים באזורי הנוחות שלנו. הוא יגיע מאתנו - תושבי הפריפריה הגיאוגרפית והחברתית. הוא יצמח מבאר שבע, מבת ים, מאופקים, משדרות, מערד, מקרית שמונה, מטירת הכרמל ומכל אותם יישובים שנמאס להם להיות שקופים עבור השלטון. שינוי עושים איפה שקשה.

מכאן אנחנו יוצאים למלחמה על חלוקת משאבים שוויונית והוגנת: בחינוך של הילדים שלנו, ברפואה ציבורית חזקה ובתחבורה נגישה לכל מקום. אנחנו נשבור את האדישות ונלחם על הגדלת תקציבי הרווחה ועל סיוע אמיתי לאוכלוסיות המוחלשות ביותר בחברה, אלו שהממשלה הזו בחרה לשכוח. את זה נעשה בלי פחד ובלי פשרות.

אנחנו נחליף את השלטון הרע הזה, נגיע לשולחן הממשלה, ונקים כאן מדינה צודקת, חופשית ושוויונית לכל אזרחיה.

תודה רבה לכם באר שבע, אל תפסיקו להיאבק ואל תפסיקו לקוות!

יאיר רובינשטיין | ראש מטה דת ומדינה בדמוקרטים

ערב טוב באר שבע!

אומרים לנו שאנחנו לא יהודים מספיק, לא ציונים מספיק, עוכרי ישראל, בוגדים.

זאת כאשר ברור לכל שהיהדות הציונית, הישראלית, היא היהדות המוצלחת ביותר שהייתה לנו אי פעם. יהדות משכילה, דמוקרטית, פלורליסטית, שמדברת עם העולם, שמחבקת את יהדות התפוצות, של חופש ביטוי, של צדק ושוויון, היא שמעניקה ביטחון וגאווה לכל יהודי העולם. יהדות שהקימה את המדינה על מוסדותיה, את הצבא, את האוניברסיטאות, שהקימה את הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, שרואה בערביי ישראל שותפים, רודפת שלום, שהביאה אותנו לשגשוג כלכלי, ל-OECD, לשיאים טכנולוגיים, שמגינה על כל יהודי העולם באשר הם.

ואת כל זה רוצים להרוס – בשם יהדות מדומיינת, בשם פייק ציונות!

שמי יאיר רובינשטיין, הקמתי לפני שנתיים ואני מנהל מאז את מטה הדמוקרטים בנושאי דת ומדינה, ניסחנו את עמדות המפלגה בנושאים אלה, כיום אנחנו מנסחים את הצעות החוק הראשונות שבדעתנו לחוקק ויש לנו פעילות שטח נרחבת. וחשוב להדגיש – אנו עוסקים בממשק המדינתי, בקשר הלא כשר הקיים בישראל בין הממסד הדתי לבין השלטון בישראל. איננו עוסקים בשאלות של אמונה אישית, זהות ומנהג. חופש הדת וחופש מדת הם ערכים ליברלים מרכזיים. היהדות התפתחה במשך אלפי שנים במאות קהילות בארץ ומחוצה לה, ואיננה מקשה אחת. אין עולם תורה אחד ואין ציונות דתית אחת. 70 פנים לה.

ונזכיר לעצמינו שוב ושוב: היהדות הישראלית היא המוצלחת ביותר. הקשר הפוליטי בין הממסד הדתי לבין מוסדות השלטון, מבטא אובדן דרך המרסק אותנו חברתית כלכלית ובטחונית. הפוליטיקה הישראלית מתחזקת מזה שנים שתי תופעות שאינן ברות קיימא. האחת – אורח החיים של החברה החרדית בישראל שברור לכל שאין לו כל תוחלת, לא בטחונית ולא כלכלית; והשניה – הישיבה שלנו יהודה ושומרון אשר הינה חסרת תוחלת מהסיבה הפשוטה שגרים שם 3 מיליון ערבים שלא הולכים לשום מקום. זה נכון ללא קשר לדעה שלנו בנושא. זהו תיאור עובדתי.

אז כדי לתחזק את התופעות האלה, בהנשמה מלאכותית של ממש – וכאן נכנס הליכוד לתמונה, הליכוד שאיבד מזמן את דרכו וערכיו – צריך להזרים מיליארדי שקלים כל שנה לשני המגזרים האלה, וכדי שהציבור יקבל את זה, צריך להפעיל הנדסת תודעה מסיבית ביותר שמנגנת על המיתרים הדקים ביותר של כולנו בשאלות של זהות, אמונה, ופחד.

הרגילו אותנו להסתכל על זה דרך משקפיים של הצורה, הצבע, הלבוש, גודל הכיפה. אנחנו ממתגים זה את זה לדעת, אין אמת, יש פחיצה, אין אמון, יש קבוצת השתייכות.

זוהי סדום.

זוהי מערכת הדוקה ביותר, עוצמתית ביותר אשר נבנתה כאן אט אט במשך 30 השנים האחרונות, והגיעה לשיאה הכוחני, הציני, הגזעני, והאלימים ביותר בממשלה זו. ואנחנו רואים אותה בשיא בזיונה בהילולת החקיקה, פשעי השנאה, וההעברות התקציביות של השבועות האחרונים. כל זה הולך להיגמר!

כמו כל דבר מלאכותי, שאין לו יכולת קיום מעצמו, שלא מביא ביטחון, לא חינוך, לא כלכלה, לא תשתיות, לא בריאות, לא רווחה, אלא רק מלחמה, אלימות, גזענות, אפליה, הדרה, פשע, שסע חברתי עמוק, ועולה לנו בדם ובדמים רבים, בסוף האמת הקשה מתגלה והציבור מתנער מזה מזה. מאסנו במכונת הרעל, מאסנו בהנדסת התודעה! רוצים משהו אחר,

ואנחנו כאן!

אנחנו כאן כדי באמת להוביל את השינוי הזה. בשכל, בסבלנות, עם מצפן ברור, מצפן של (ועכשיו תרשו לעצמיכם לדמיין מה אתם באמת רוצים כאן – כי לזה אנחנו מתחייבים):

- האדם במרכז ולא המיתוג
 - ביטחון אמיתי ולא פנטזיות
 - קדושת החיים ולא קדושת המוות
 - אחריות המדינה לשרת את האזרח, כל אזרח, שבעה ימים בשבוע.
 - צדק, משפט
 - שוויון, שוויון הזדמנויות, שוויון זכויות ושוויון בחובות.
 - השלום, במובן הכי בסיסי של המילה כביטוי האולטימטיבי של הביטחון הלאומי שלנו.
- אנחנו בישורת האחרונה של המאבק, זה הזמן להזכר למה אנחנו כאן, לא להסס, לא לחשוש ולא לגמגם. הדרך שלנו היא הנכונה, ניאבק עליה וגם ננהל את השינוי כשנגיע לממשלה. אנחנו נתקן נשקם ונבנה מחדש את מדינת ישראל האהובה שלנו.

חיפה

13 יוני 2026

עו"ד נאוה רזוליו | ממובילות המאבק להחלפת הממשלה

באתי לכאן הערב כדי לדבר על הניצחון שלנו. כי אחרי שנים שבהן ניסו לשכנע אותנו שאנחנו מיעוט, אחרי שנים שבהן ניסו לשכנע אותנו שאנחנו אליטה מנותקת, בוגדים, אנרכיסטים, שמאלנים, חמוצים, אויבים מבית, היום האמת ברורה מתמיד. אנחנו הרוב במדינה הזאת. אנחנו הרוב שדורש דמוקרטיה. אנחנו הרוב שדורש שוויון, חירות וצדק. אנחנו הרוב שדורש שלטון חוק. אנחנו הרוב שדורש ממשלה שעובדת בשביל האזרחים, ולא להיפך. ואנחנו הרוב שייקח בחזרה את המדינה שלו.

אבל שיהיה ברור: אנחנו לא באים להחליף ממשלה, אנחנו באים להחליף את הדרך!

ולכן: לא תקום ממשלה עם מי שחושבים שהתפקיד שלהם הוא לייצג חוות ומאחזים אלימים מחוץ לשטח המדינה, במקום לייצג את אזרחי כל המדינה. לא תקום ממשלה עם מי שגנבו מיליארדים מהציבור המשרת והעובד, כדי לעודד השתמטות משירות, השתמטות מעבודה, והשתמטות מאחריות. לא תקום ממשלה עם מי שראו שחיתות, עמדו מאחוריה ומחאו לה כפיים, או השתתפו בעצמם בחגיגת הכוח-כסף-כבוד. לא תקום ממשלה עם מי שהחליפו נאמנות למדינה בנאמנות לאדם, בפולחן האישיות של "הליגה האחרת".

ולכל אלו אני מבהירה הערב מכאן: זה נגמר! הסיפור שלכם נגמר. הציבור הישראלי ראה אתכם. הוא ראה את השקרים. הוא ראה את ההסתה. הוא ראה את ההפקרות. הוא ראה את הביזה. והוא ראה את התוצאה.

הוא ראה את האנשים שאמרו שחמאס הוא נכס. הוא ראה את האנשים שהעבירו מזוודות כסף, והכניסו סוכנים קטארים לקודש הקודשים של ביטחון ישראל. הוא ראה את האנשים שטענו במשך שנים שהאיום הוא ביהמ"ש, התקשורת, המפגינים והערבים.

צילומים: מרסלו שניידמן | תל אביב

ואז הגיע היום הנורא שבו התברר מי באמת איים על בטחונה של מדינת ישראל. קואליציית ה"ימין מלא מלא" לא נכשלו משום שלא הזהרו. הם נכשלו משום שהאינטרסים שלהם היו זהים לאינטרסים של אויבינו, בדיוק כפי שלפעילי הטרור היהודי ולפעילי הטרור הפלסטיני יש אינטרס משותף: שלא נחיה כאן בשלום לעולם. הם אמרו שערבים בממשלה הם סכנה ביטחונית. והביאו עלינו את האסון הבטחוני הגדול בתולדות המדינה. הם אמרו שמערכת המשפט מפריעה למשול. והתברר שהיא הדבר היחיד שהחזיק את המדינה הזאת בחיים.

ולכן אני מבטיחה להם דבר אחד: על אפם ועל חמתם תהיה כאן דמוקרטיה. על אפם ועל חמתם יהיה כאן שלטון חוק. על אפם ועל חמתם יהודים וערבים יחיו כאן בשוויון מלא. על אפם ועל חמתם מדינת ישראל תחזור לחתור לשלום במקום לטבוע במלחמה.

כי אנחנו לא מפחדים מהמילים שלום ושוויון. הם ניסו להפוך את המילים האלה לקללה, אבל אלו המילים שבנו את המדינה הזאת, ואלו המילים שיצילו אותה. והאיש שניסה להירשם בספרי ההיסטוריה כענק, יזכר כמי שדרדר את ישראל לשפל היסטורי. מי שדאג לעצמו למחיות כפיים באו"ם, ולא דאג למיגון הצפון, ולא דאג להגן על העוטף. מי שניסה לשלוט באמצעות הפחדה והסתה. מי שניסה להפוך חצי עם לאויב, מי שביקש להיזכר כמושיע, יזכר כמי שהוביל את ישראל אל הכישלון הגדול בתולדותיה. והוא יגלה מה שגילו לפניו כל מי שחשבו שהם יותר גדולים מהדמוקרטיה: בסוף הדמוקרטיה מנצחת. לא כי היא מושלמת. לא כי היא חזקה. אלא כי בסופו של דבר, שום פולחן אישיות לא יכול לנצח עם חופשי בארצו לאורך זמן.

הכנסת הזאת תתפזר בתוך ימים ספורים. הבחירות יגיעו. הקמפיינים יגיעו. ההסתה תגיע. האלימות תגיע. והם שוב יבקשו מאיתנו לפחד ולשנוא.

אבל אנחנו לא נבוא לבחירות האלה מתוך פחד, נבוא אליהן מתוך בעלות. כי המדינה הזאת שייכת לנו. לא לממשלה. לא למפלגה. לא למשפחה פוליטית. ולא לאדם אחד.

בבחירות הקרובות, אל תבואו להחליף ממשלה. בואו לקחת בחזרה את ישראל.

צילומים: יואב לף | תל אביב

חיפה

13 יוני 2026

פרופ' זאביק גרינברג | גיאוגרף חוקר קהילות, חבר קיבוץ יפתח

אני חבר קיבוץ יפתח מעל לארבעה עשורים. חי שם עם בן זוגי. אנחנו משפחה מורחבת ומגוונת וגידלנו שם ארבעה ילדים. לאורך כל השנים היה הגבול עם לבנון רועם. כחייל בסדיר לבנון הראשונה, ואחר כך את המבצעים, את היציאה מלבנון, את לבנון השנייה, את החזית הצפונית של מלחמת השבעה באוקטובר, קרוב לשנתיים היינו מפונים, והמחיר היה כבד מנשוא, הוא היה כבד ברמה האישית והמשפחתית והקהילתית-בעיקר הקהילתית.

אני אף פעם לא הייתי פציפיסט, החיזבאללה הוא אויב אמיתי, פרוקסי של הרעה באויבותינו-איראן. ואין לי אשליות! חיזבאללה תכנן לחטוף ולהרוג אותי ואת כל מי שאני אוהב. חיזבאללה תכנן לחרב את הצפון את אצבע הגליל כפי שעשה בעוטף עזה החמאס.

אבל לצד הזיכרון והידיעה חייבים לחשוב קדימה ולתכנן ולנסות ליצור פה חיים טובים. דרך המלחמה בה אנו צועדים מעל לשבעים שנים הופכת לדרך חתחתים, מלאה מהמורות וקשיים.

יש שתי מדינות ששנים כבר יש עימן שקט. אולי לא אהבה, אולי לא יחסים חמים, אבל יש עימן שקט והבנות: ירדן ומצרים. מאז חתימת ההסכמים עימן יש גבול שקט. לי ברור שכדי להגיע לשקט יש להגיע להסכמים. עם כל הקושי והמורכבות של לבנון. אני מבין אותה היטב.

אבל מה? ראש הממשלה ושריה עסוקים. אם היה פה ראש ממשלה שמנהל, הייתה בממשלה הזו הבנה מה טובתנו ומדינות המזרח התיכון -היה שר החוץ פועל לייצר קואליציה פוליטית שתאפשר למגר את חיזבאללה והסכם עם לבנון, כמדינה עצמאית וריבונית הלוקחת אחריות על חלקה הדרומי.

אבל כשאתה מייצר ממשלה שהיא כולה כישלון - אז מה הכי פשוט? לקשקש לנו על חיסול מוחלט, החרבת התשתיות, מיגור. מילים מילים-בלון שגם האוויר יורד ממנו אט אט. שקר והטעיית הציבור.

מדינה שלמה משלמת את מחיר ההימלטות מהמשפט. מדיוני סיכום החקירה הנגדית.

בואו נעשה אחד ועוד אחד. הסכמים-גבולות שקטים ובצפון מלחמה שלא מסתיימת וגרוע מכך- חסרת תוחלת. אפילו החבר האהוב שאתה מעריך כל כך-מעבר לאטלנטי-גם הוא למד. רק מהלך מדיני יכול לחזק את לבנון ולייצר מזרח תיכון חדש. הצפון הוא הבית שלי, אני אוהב את הצפון ואוהב את יפתח. אני רוצה שתדאג כמי שאחראי לביטחון שלי שאוכל לחיות שם בביטחון. והדבר היחיד שעוד לא ניסינו, עוד לא נתנו לא צ'אנס אמיתי הוא הסדר מדיני.

אגב, בגין, שבוודאי היה מתהפך בקברו שבעים ושבע פעמים אם היה רואה מה עשית מהליכוד. הוא היה זה שהלך כנגד כל הסיכויים והביא הסכם מדיני. צא ולמד!!!!

אנחנו חוגגים החודש את חודש הגאווה, אתמול היה מצעד גדול בתל אביב. מחיקה וצבעוניות ושמחה. התלבטתי מאוד אם להגיע למצעד. אני מאז השביעי באוקטובר, החורבן שעברנו ושאותו הממשלה הרעה הזו מנסה לטייח ולעמעם, אני ואנחנו עדיין באבל.

אתמול הבנתי שהקהילה הלהט"בית היא אות וסמן. היא סמן לערכים שבממשלה הזו הולכים ונעלמים. ולא סתם, כי למישהו יש סיבה זה יקרה. הקהילה הלהט"בית היא סמן לקבלת האחר-שאתם כאן בחיפה אתם עיר שהיא דוגמא ומופת לערך הזה. וגם אם עוד יש מה לתקן ולפעול. הקהילה הלהט"בית היא סמן לאהבת האחר, להבנה ולהכלה של השונה של מי שהוא לא אני- לכו תספרו את זה לשר האין חינוך המפעיל סמויים הבדקים את מה שאומרים עובדי מערכת החינוך המביעים כלפיו וכלפי הממשלה ביקורת. הקהילה הלהט"בית- היא סממן להיעדר משטור, ללכת כנגד הזרם, לחשוב ולפעול אחרת מהמקובל. וכל עוד זה לא פוגע באחר. זה בסדר- לכו ספרו את זה לשר לאין ביטחון לאומי-הנה רק בחמישי האחרון ראינו מה קורה כשאתה מפגין אבל המנהיגים שלך חברי הקואליציה.

ואנחנו צריכים להפגין את זה ולצעוק את זה ולסמן את הערכים האלו במרחב. כי המרחב הזה הוא גם שלנו. של כולנו. בעלי הערכים הליברליים האמיתיים.

לכן אנחנו לא נתייאש!!! אנחנו נקום בכל פעם ובכל מקום ונעמוד ונצעק ונבקש לתקן את מה שנחרב פה בשלש העשורים האחרונים.

ואתם -זה שאתם פה הערב- זה חלק מהתיקון וכל הכבוד לכם.

עו"ד אומימה חאמד | פעילה חברתית ופוליטית מקדמת שותפות ערבית יהודית

שלום באר שבע,

אני עו"ד אומימה חאמד מנצרת, אימא לשלושה וסבתא לשבעה נכדים וחרדה לגורלם. חרדה פעמיים, פעם ממציאות החיים בחברה הערבית ופעם ממציאות החיים במדינה שרומסות את ערכי הדמוקרטיה.

כל אזרח במדינה מוטלת עליו חובות ומגיע לו זכויות, אני אזרחית שומרת חוק, משלמת מיסים וממלאת אחרי חובותיי למדינה ולא מקבלת זכות בסיסית אלמנטרית של ביטחון אישי. הממשלה הזו כשלה בלתת ביטחון אישי לאזרחיה.

יש אמירה בערבית: "אל תשאל את העריצים למה הם אכזרים – תשאל את העבדים למה כרעו וקיבלו את ההשפלה". ואנחנו לא עבדים ולא נסכים להיות עבדים ונילחם על זכות הקיום שלנו.

אני כאן להשתתף אתכם במאבק הכי מוצדק על הדמוקרטיה ולשתף אתכם במה שמתרחש בחברה הערבית.

בחברה הערבית אנחנו סובלים מפשיעה ואלימות, וכאן המקום לציין שמדובר בארגוני פשיעה ולא כמו שמנסים להציג את החברה הערבית ולתייגה כחברה אלימה והתרבות הערבית מובילה לפשע, זה לא נכון, הפשיעה בחברה הערבית היא פשע מאורגן ולא פשיעה חברתית. ארגוני הפשע משתלטים על חיי האנשים, ביטחונם, מכניעים עסקים לטובתם, גובים דמי חסות פרוטקשן משתלטים על רשויות מוניציפליות, מכרזים ובעצם הם באים להחליף את השלטון.

הטיפול בפשע מאורגן זה תפקידה של המשטרה ובאחריות הממשלה. יותר מ-125 נרצחים מתחילת השנה וכל יום המספר עולה. הפשיעה בחברה הערבית היא כתוצאה ממדיניות הזנחה רבת שנים, מידור והסתה והרעלה כנגד ערבים. יש צורך במיגור הפשיעה, ממשלה לגיטימית צריכה לדאוג לביטחון האישי ורווחת כל תושביה ולא להפקיר את חלקן. הציבור הערבי מהווה 20% מהאוכלוסייה, מונה כ-2 מיליון אזרחים ואזרחיות, רוב הציבור הערבי שומר חוק, בעד שיח וסובלני ורוצה לחיות בשלום, בכבוד ועם ביטחון אישי.

שנים החברה הערבית זועקת השקם וערב שיטפלו בפשיעה אבל סדר העדיפויות של הממשלה ברור, החברה הערבית לא בסולם ובמקום לטפל בחברה המוחלשת הממשלה מרחיבה את מעגלי הפגיעה בחברה הערבית וגוזלים ממנה את היכולת להשתקם.

- הקפאת תקציבים לרשויות המקומיות
- ביטול התוכנית של הממשלה הקודמת למיגור האלימות
- הוצאת צווי הריסה לבתים בחברה הערבית
- החלטת משרד העבודה להפסיק בחינות מקצועיות בשפה הערבית

זוהי מדיניות גזענית ומכוונת כנגד הציבור הערבי – אם פעם הגזענות הייתה סמויה היום אנחנו מקבלים אותה גלויה בפנים. יש יד מכוונת להרוס את החברה הערבית ולהפקיר את הדם שלה.

שרים בממשלה, נערי גבעות שגדלו על סיסמה של מוות לערבים דבר אחרון שמדאיג אותם זה מוות של ערבים. יש ארגוני פשיעה ויש ממשלה גזענית שמתנהלת כארגון פשיעה.

המדינה נמצאת בשעות קשות כנראה שהממשלה הזו לא מבינה את ממדי השעה, גררו את המדינה למלחמה שלא השיגה את מטרותיה ועלתה ביוקר למדינה.

זה הזמן שהמחנה הליבראלי והרוב הדוגל בדמוקרטיה לפתוח את זרועותיו לציבור הערבי כי המאבק על הדמוקרטיה הוא של כולנו ואנחנו הראשונים להיפגע.

- אין דמוקרטיה בלי זכויות מיעוטים
- אין דמוקרטיה בלי שוויון
- אין דמוקרטיה בלי הגנה על זכויות הפרט
- אין דמוקרטיה עם כיבוש
- אין דמוקרטיה בלי שותפות ערבית יהודית אמיתית

אין לנו דרך אחרת רק מאבק משותף ייתן תקווה לשינוי הממשלה האפלה הגזענית. ממשלת עבריינים מורשעים שמפחדים מביקורת שיפוטית ורוצים לעשות את מה שבא להם כי הם יכולים ושאל אחד לא יעצור אותם.

אני מזכירה לממשלת הגזענים אני כאן בשביל להישאר אני לא הולכת לשום מקום, התקווה הגדולה בשיתוף פעולה של כולנו להגן על הדמוקרטיה.

ערבים ויהודים מסרבים להיות אויבים

דברים של משה אונה שהיה חבר כנסת מטעם המפדל בספרו הקהילה החדשה 1984 על אחד מיסודות החינוך בקיבוץ הדתי: "מולדת... יש לפתח קשר נפשי בין הילד ובין המולדת... יחד עם זה... הילד צריך לדעת שארץ ישראל היא מולדת לשני עמים. הוא צריך להבין את העם השכן הקשור גם הוא למולדתו ולא לראות בו אויב ומתחרה."

הבחירות הקרובות הן גורליות.

חייבים לעשות הכל בשביל שתהיה ממשלת שינוי.

פרופ' רות שובל | מכון ויצמן, מחאת רחובות ומאבק האקדמיה

ערב טוב מחאת באר שבע!!

ערב טוב לכל הנחשים והנחשיות, הליברליות והדמוקרטיות, שממשיכים לצאת ולהפגין כבר שלוש וחצי שנים. שלוש וחצי שנים מאז שקמה הממשלה הנוראה בתולדות מדינת ישראל. שלוש וחצי שנים מאז שיריב לזין הכריז על ההפיכה המשטרית. שלוש וחצי שנים שבהן הסייט הזה מתפשט לכל תחום בחיינו.

והשבוע שוב התעוררנו למילים שכבר הפכו לחלק בלתי נסבל מהחיים כאן: עוד הותר לפרסום. עוד ארבעה חיילים שנהרגו בלבנון. עוד הוכחה למחיר הנורא של ממשלה שמסרבת לקחת אחריות, ואפילו לא מגיעה ללוויות של החיילים שנהרגו במשמרת שלה.

ובעוד פחות משבועיים נציין את יום האלף לשבעה באוקטובר. אלף ימים. אלף ימים של מלחמה. אלף ימים של הפקרה. אלף ימים שבהם הנאשם מנסה לגרום לנו לשכוח איך כל זה התחיל. אבל אנחנו לא נשכח!!

ובאותו זמן ממש, ההפיכה ממשיכה. השבוע העיריה ניסתה לבטל כאן בבאר שבע יריד ספרים ערבי-יהודי בעקבות לחץ של ארגון בצלמו. תחשבו על זה רגע. לא הפגנה. לא אירוע פוליטי. ספרים. ספרים מפחידים אותם. מפגש בין יהודים לערבים מפחיד אותם. סולידריות מפחידה אותם.

שמי רותי שובל, אני חוקרת סרטן במכון ויצמן, נשואה ואמא לשלושה - שתיים חיילות תומכות לחימה, בסדיר ובמילואים, והשלישי מסיים בית ספר יסודי השבוע.

לפני שלוש שנים הקמנו, חבריי ואני את מחאת "אין אקדמיה בלי דמוקרטיה". כמה חודשים אחר כך גם הצטרפתי לאחים ואחיות לנשק ויחד עם רבים וטובים יצאנו למאבק במה שזיהינו, כבר אז, כאיום קיומי על ישראל הדמוקרטית והליברלית.

לפני שנה השבוע פגעו שני טילים איראניים במכון ויצמן וחירבו את הבתים והמעבדות שלי ושל חבריי. הנזק היה כואב ונורא. אבל שיקמנו. ובנינו. חזרנו לעבוד ולחקור. אבל הנזק מהטילים הוא כאין וכאפס לעומת הנזק שהממשלה הזו עושה לאקדמיה. מטילים אפשר להשתקם.

הרבה יותר קשה לשקם דור שלם שמאבד אמון במדינה שלו. הרבה יותר קשה לשקם את מעמדה של ישראל בעולם. שיתופי פעולה בינלאומיים מוקפאים. מדענים צעירים לא חוזרים מחו"ל. מדענים בכירים עוזבים. מאז 2022 עזבו את הארץ 140000 אזרחים, רובם סביב גיל 30, אקדמאים וחילונים.

אבל אם הם חושבים שאיננו, הפחדות, רעל והרס של כל חלקה טובה ישברו אותנו - הם טועים. אנחנו לא נוותר. למה? קודם כל, כי זו המדינה שלנו. של מי ששירתו ומשרתים בצבא. של מי שמשלמים מיסים. של מי שמקימים ידע, תעשייה וכלכלה. זו לא המדינה של המשתמטים. לא של המסיתים. לא של שורפי הכפרים הפלסטיניים.

והסיבה השנייה, כי אנחנו מצליחים. תזכירו לעצמכם את זה. אנחנו החזרנו את החטופים. אנחנו. המחאה. העם. לא הממשלה. אנחנו עמדנו ברחובות. אנחנו לא ויתרנו. אנחנו החזקנו את המשפחות. ובסוף - אנחנו ניצחנו!!

אז תרימו לעצמכם. כי בדיוק באותו כוח אזרחי, באותה נחישות ובאותה התמדה - אנחנו ננצח גם את ההפיכה. אז נשארו 18 שבועות לבחירות. זה אומר שיש לנו עבודה. שלוש משימות:

הראשונה: ב 2/7 נציין את יום האלף לשבעה באוקטובר. מתוכננות פעולות מחאה וזכרון ברחבי הארץ. זו ההזדמנות להזכיר לכולם את מה שהאשם מנסה להשכיח מכולנו - השתתפו בפעילויות וגייסו חברים להצטרף.

השנייה: ממשיכים להיאבק על דמוקרטיה ושוויון. נגד הריסות, נגד גירוש, בעד שותפות יהודית-ערבית ובעד ישראל שכולנו יכולים לחיות בה. יריד הספרים יצא לפועל בזכותכם ורק היום בבוקר, אתם הרמתם בתל ערד בוקר של סולידריות עם התושבים כתמיכה בזכותם לאדמה ומתוך התנגדות למדיניות ההריסה והגירוש. כל הכבוד!!!

השלישית: מצטרפים ליוזמות לקראת הבחירות. הצטרפו למפלגה שאתם מאמינים בה. גייסו חברים. הצטרפו ליוזמות לעידוד הצבעה בחברה הליברלית הדמוקרטית. הצטרפו ליוזמות לשמירה על טוהר הבחירות.

אחים ואחיות לנשק יחד עם ארגוני מחאה נוספים נערכים לשמור על טוהר הבחירות ואנחנו צריכים את כולכם. בואו דברו איתי או עם ראובן שגב בסוף ההפגנה. כי הבחירות האלה לא יוכרעו בטלוויזיה. הן יוכרעו על ידינו. בשיחות עם חברים. בהתנדבות. בהצבעה. ובהתמדה. כי ההתמדה מנצחת הכול.

תודה רבה.

באר שבע

20 יוני 2026

משה קראדי | מפכ"ל משטרת ישראל לשעבר

ערב טוב ושבוע טוב חברות וחברים!

נכנסנו לשבת עם היודע האסון הקשה בדרום לבנון, אי אפשר לפתוח את דברי מבלי לשלוח תנחומים למשפחות השכולות ולשלוח החלמה מהירה לפצועים. הדברים האלה נכתבו לפני כניסת השבת ולצער נדרשתי לעדכן בהשתתפות בצער עם נפילתו של חייל נוסף במהלך השבת.

ביום שישי ב-13:00 הודיע ראש הממשלה כי נרעיד את לבנון, ב-16:00 הודיע טראמפ כי הוסכם על הפסקת אש בין ישראל לחיזבאללה.

ב 14.5.48 חגגנו את עצמאותנו, לצערנו ב 19.6.26 התחלנו לאבד אותה.

אנחנו נכנסים לישראל האחרונה לקראת קביעת אופייה של מדינת ישראל. האם תישאר זו מדינה דמוקרטית ליברלית ויהודית או חלילה ימשך המהלך המואץ להפיכתה לדיקטטורה?

הבחירות כבר כאן בפתח, בתקווה שלא יעשה מעשה שינסה לדחות אותן. מועד הבחירות המדויק יקבע ע"פ קונוונקטורה פוליטית שתמקסם את התנאים הנוחים למפלגות הקואליציה. כך או כך מועד הבחירות הוא מעבר לפינה.

ואנחנו שנלחמים כאן ובכיכרות ברחבי הארץ, שבת אחרי שבת, כנגד הניסיון להפיכה משטרית, חשבנו לתומנו כי היא נעצרה וחלה התפכחות אצל מחולליה אחרי האסון של ה-7/10. אבל המציאות טפחה על פנינו, עוד בטרם שב החטוף האחרון ובעוד חיילנו נלחמים בלבנון ובעזה, עסק חבר כנסת דודי אמסלם, סוכן השנאה, בהאצת ההפיכה המשטרית והפעם על סטרואידיים, מהר מהר, כדי שיספיק לקבוע עובדות כמה שיותר. אולי ישפר את מקומו בפריימריס הקרובים.

צילום: עומר שוסהיים | הרצליה

ראו מה קרה לנו רק בשבוע האחרון: השר אריה דרעי חבר בקבינט המצומצם ששולח את חייליו למשימות מסוכנות בלבנון, מתגאה בכך ש 3 מנכדיו עריקים מהצבא ללא בוושה. ואם דיברנו כבר על אובדן הבושה, אז ראינו כיצד שר החקלאות אבי דיכטר, ראש השב"כ לשעבר, מצביע בכנסת לחסינות עבור חברת כנסת שחשפה את שמו של לוחם שב"כ ומסכנת את חייו. דיכטר, תתבייש לך. אין לך זכות לבוא יותר בשערי השב"כ. זקנתך מביישת את בחרותך.

אז נבחר הציבור עסקו מעבר לחסינות לחברת כנסת גוטליב, גם בבחירה מושחתת של מבקר המדינה שבזכות בג"ץ נפסלה לעת עתה. עוסקת בחוק מעונות הילדים, בתיקון לסעיף 14 בפקודת המשטרה, בחוק המאפשר מינויים על רקע פוליטי של רמטכל ומפכ"ל, בפיצול תפקיד היועמשי לממשלה, בחוק התקשורת המיטיב עם ערוץ התעמולה של השלטון והגבלת חופש הביטוי של התקשורת החופשית ועוד. ממש כמו במכירת סוף עונה.

דמוקרטיה לא נופלת כשרואים טנקים ברחובות או כשסוגרים את בית המחוקקים, דמוקרטיה נשחקת לאט לאט. לא צריך בהכרח "פסקת התגברות" או את "עילת הסבירות", אפשר גם בהחלטות קטנות. למשל, בהחלשת מוסדות, הסתה נגד שומרי הסף, ובהרגל מסוכן של הציבור שמתחיל להאמין שכח חשוב יותר מחוק. הסימנים להחלשותה של דמוקרטיה דומים בכל העולם רק בשפות שונות.

10 מכות נפלו על ישראל במצרים ורבי יהודה נתן בהם סימנים. גם לנפילתה של דמוקרטיה נתנו סימנים:

הסימן הראשון - התקפה שיטתית על מערכת המשפט, לנסות לצייר כל שופט כל יועץ משפטי וכל גוף ביקורת כאויב העם.

הסימן השני - החלשת שומרי הסף, משטרה ושב"כ שמופעל עליהם לחץ פוליטי, שירות ציבורי שקידומו תלוי בנאמנות ולא במקצועיות, תקשורת שמפחדת, פקידים שחוששים לומר את האמת.

צילום: צחי דברת | תל אביב

צילום: אלון קורנגרין

הסימן השלישי - הוא הפיכת יריבים פוליטים לאויבים.

הסימן הרביעי - הוא ריכוז כח, עוד סמכויות לממשלה, עוד החלשה של הכנסת, עוד מינויים על רקע פוליטי.

והסימן המסוכן ביותר הוא אדישות הציבור. כשאנשים אומרים "גם ככה כולם מושחתים", "זה לא נוגע אליי", "צריך יד חזקה"... כך מתחילה התדרדרות מתוך עייפות ייאוש והשלמה.

ישראל היא מדינה חזקה, אבל אף מדינה אינה חסינה. דמוקרטיה תלויה באזרחים שמוכנים להגן עליה, דמוקרטיה אמיתית לא נבחנת ביחסה לרוב, אלא ביכולתה להגן על המיעוט.

יש לי הרבה דוגמאות לסימנים שנתתי אך מפאת קוצר הזמן אגע בשניים הקרובים לליבי:

חברי ואני לקבוצת "מפכ"לים וניצבים להגנת הדמוקרטיה" ו"קבוצת כולנו להגנת הדמוקרטיה" המונים יחד כ-400 קציני משטרה בדימוס, מוטרדים מהשינויים שמבצע השר בן גביר מאז כניסתו לתפקידו. הוא נוטל אליו את סמכויות המפכ"ל בניגוד לחוק, ממנה קצינים על בסיס הנאמנות לאידאולוגיה של "עוצמה יהודית", תוך השתמשות במילה "מדיניות" כעלה תאנה. במקום למנותם ע"פ כישוריהם וניסיונם. הוא גם מבטל מינויים שאישר המפכ"ל של קצינות שהעזו לומר אמת בבית משפט ובוועדת כנסת שאינם תואמים את עמדתו הפוליטית. הוא מתערב בהחלטות מבצעיות ומנסה להשפיע על הליך החקירות. זה השר שהפך קצין משטרה לגיבור ישראל והעניק לו דרגה בניגוד לחוק לאחר שהטיל רימון הלם לעבר מפגינים בתל אביב ופתאום לאחר אותו מעשה כנגד חרדים פורעי חוק שחסמו כביש מרכזי הודיע שיבחן את השימוש ברימוני הלם בפעילות מבצעית.

בנאום שנשא בסיום קורס פיקוד ומטה של המשטרה הוא אמר: "אומץ פיקודי הוא יישום מדיניות השר". משפט שמגלם יותר מכל את תפיסת עולמו לגבי תפקידה של משטרת ישראל. בדברי השר מכלל הן ניתן ללמוד על הלאו, צייתו למדיניות שלי ולא לחוק, לא לפסיקת בית המשפט, ולא להנחיות היועמ"ש לממשלה.

לא אדוני השר! בא נלמד אותך מה תפקידה של משטרה במדינה דמוקרטית. משטרה במדינה דמוקרטית חייבת להיות עצמאית, נטולת פניות. החוק הוא מורה הדרך והמצפן לעבודתה. המשטרה היא משטרה של הציבור ולא של השלטון. תפקידה להגן על האזרח, על החוק ולא על השר הממונה.

בימים אלה עבר חוק מח"ש של ח"כ סעדה בקריאה שלישית, חוק המאפיין מדינה דיקטטורית שבה לשר שהוא דמות פוליטית יוכפף גוף חקירתי. חברי ואני עתרנו לבג"צ כנגד החוק בתקווה לביטולו.

כל מפכ"ל ומפקד משטרה יודע שמח"ש עצמאית חשובה לשמירת טוהר המידות, על אופייה של משטרה ושוטריה. פגיעה בעצמאות מח"ש תחליש את הביקורת על מערכת אכיפת החוק ותיצור מצב שבו הגוף שאמור לחקור את רשויות החקירה והתביעה יהפוך לקומיסר של שר המשפטים. מח"ש איננה גוף מושלם ויש צורך לבצע בה תיקונים. אך הכפפתה לדמות פוליטית, גם תפגע באמון הציבור במערכת אכיפת החוק. זה לא עניין של ימין ושמאל, במדינה דמוקרטית לגוף שיש כח עצום חייב להיות גוף ביקורת בלתי תלוי.

לסיום, אגע בנקודה שצריכה להטריד את כולנו. מתרבים הסימנים כי ישנם אנשים וגופים שבכוונתם לפגוע בטוהר הבחירות. הפגיעה בטוהר הבחירות בעידן הבינה המלאכותית, הופכת למורכבת יותר ומסוכנת יותר. היא יכולה להתרחש לפני הבחירות, לאחר הבחירות, אבל בעיקר ביום הבחירות שהוא סמל מובהק למימוש הדמוקרטיה. אני מכיר גופים שמתארגנים כבר כדי להגן מפני תופעה פסולה זו אבל מנצל את הבמה הזו כדי לפנות אליכם קהל קדוש. ביום הבחירות צאו להצביע. הצביעו ע"פ מצפונכם בלבד ולא מתוך לחצים של גורמים חיצוניים. יהיו כאלה שינסו לשבש את הליך הבחירות. גם אם יחסמו אותכם בכניסה לקלפיות אל תרתעו התקשרו למשטרה שתסייע לכם לממש את זכותכם הלגיטימית.

ולפקודי לשעבר מפקדים ושוטרים אומר, השמירה על טוהר הבחירות תמיד הייתה משימת קודש של משטרת ישראל. יום הבחירות השנה יהיה שונה מכל קודמיו, הוא קשה ומורכב עבורכם, הצלחתו תלויה בהיערכותכם לקראתו. תזכרו, כי משטרה חייבת להיות ניטרלית פוליטית. על כתפיה מונחת האחריות הכבדה לקיומו של יום זה ללא תקלות. אזרחי ישראל תולים בכם את תקוותם, הוכיחו להם שאתם ראויים לכך.

צילום: גל מוסמון | השירה של הברית האזרחית כנגד הפקרתה של החברה הערבית

חיפה

20 יוני 2026

ערן עציון | סגן ראש המל"ל לשעבר

שלום לכם ולכן מחאת העם חיפה.

אני לא אומר "ערב טוב", כי הימים רעים, כי חיילינו נופלים בלבנון וכי ממשלת ה-7 באוקטובר, ממשלת הטבח, ממשלת החורבן, ממשלת הזדון, ממשלת ההשתמטות, ממשלת הביזה, ממשלת מלחמת הנצח – עדיין כאן.

תנחומים מעומק הלב למשפחות החיילים, והחלמה מהירה ושלמה לפצועים.

את הפצעים העמוקים שהממשלה הזו גרמה לנו, אנחנו נתחיל לרפא באוקטובר. את הקסטרופה הנוראה של אוקטובר 23, נתחיל לשקם באוקטובר 26.

יש לנו עוד 122 ימים עד הבחירות (בהנחה שיהיו ב-20/10), שבהן אנחנו זורקים את ממשלת נתניהו ושותפיו האפלים – לפח האשפה של ההיסטוריה.

אני רוצה לדבר כאן הערב על הבחירות, יותר נכון על השאלה על מה הבחירות? זו שאלה חשובה ולא טריוויאלית. כי הרבה פוליטיקאים, "יועצים אסטרטגיים" ומובילי ידיעה בתקשורת מנסים למכור לנו "נראטיבים" כחבים: הבחירות הן על וועדת חקירה ממלכתית. הבחירות הן על גיוס החרדים. הבחירות הן על "אחדות העם".

לא, לא ולא. וועדת חקירה ממלכתית תקום מיד אחרי הבחירות, וזו לא שאלה בכלל. החרדים יגויסו לצה"ל, והשאלה היחידה היא כמה מהר זה יקרה, והאם יהיו פוליטיקאים מהצד שלנו שיתנו לחלק מהם פטור. ו"אחדות העם"? אחדות העם זה סם מאלחש שדוחפים לנו מצד ימין, כדי להרדים אותנו ולטשטש אותנו.

הבחירות האלה הן על דבר אחד, ודבר אחד בלבד – **על עתיד המדינה**. על דמותה של המדינה. ובבחירות האלה נאבקים שני מחנות – מחנה הדמוקרטיה, הביטחון, השלום והשוויון. מול מחנה האוטוקרטיה, מלחמת הנצח והעליונות היהודית המשיחית.

כל אחת וכל אחד מכם יודע בדיוק מדוע אתם כאן, למה יצאתם לרחובות בינואר 2023, למה המשכתם להגיע לכאן בנחישות ובהתמדה מעוררי השתאות, ולמה תצאו להצביע ביום הבחירות הקרוב באחוזים שישברו את כל השיאים ההיסטוריים. אתם גם יודעים מהם 3 הציוויים העליונים בבחירות האחלה. 3 המבחנים שבהם חייב כל מי שמבקש את הקול שלנו לעמוד:

1. מבחן אי-השיבה עם נתניהו – לא יושבים איתו בשום צורה ואופן. לא מתחתיו, לא מעליו ולא מצדדיו. לא עושים איתו שום דיל מסריח. לא מאפשרים לו להיות שר, ולא נשיא המדינה, ולא יו"ר מפלגה כמו אריה דרעי, שכאילו לא שר אבל מושך בכל החוטים. אל תיפלו בפח. שימו לב שגם בנט וגם אייזנקוט לא פוסלים ישיבה עם נתניהו. זה לא מיקרה.

2. מבחן הישיבה עם המפלגות הערביות – כל קול ערבי שווה בדיוק, אבל בדיוק, לכל קול יהודי. כולנו ישראלים, כולנו חיים במה שצריכה לחזור להיות דמוקרטיה ליברלית, שבה זה מובן מאליו. וכן, ממשלה שנשענת על קולות הערבים היא ממשלה כשרה למהדרין. ממשלה לגיטימית. וכן, גם ממשלת-מיעוט שנשענת על קולות הערבים כגוש חוסם, לגיטימית לגמרי. זה שחלק מראשי המפלגות שמתיימרות להיות בגוש הדמוקרטי פוסלים ישיבה עם הערבים? זו אנטי ציונות, אנטי דמוקרטיות, אנטי ישראליות ואנטי יהדות. הרצל מתהפך בקברו. וגם ז'בוטינסקי. תתבישו לכם! תודיעו מיד שבמדינת הלאום של העם היהודי האזרחים הערבים הם שווי זכויות, כולל זכויות פוליטיות.

ולאחינו ואחיותינו הערבים – בואו איתנו להצביע, ולהחליף את הממשלה הנוראה ביותר בתולדות המדינה. יחד נקים ממשלה ישראלית לתפארת, שתתחיל לתקן את העוול הנורא שעשתה לכם ממשלת נתניהו-כהנא-בן גביר. נחזיר לכם את הביטחון האישי, נמחק את האפליות המבניות. נמנה לפחות שר ערבי אחד, עם תיק חשוב, נתקן את חוק הלאום, נממש תוכניות מתאר ובנייה. נחזור למדיניות של ממשלת רבין. שינוי סדר העדיפויות.

3. ומבחן שלישי ואחרון וקריטי – מבחן הבעת עמדות ברורות בנושא הסכסוך הישראלי-פלסטיני והישראלי-ערבי. אל תספרו לנו סיפורים, אל תמרחו אותנו. אנחנו דורשים לדעת – מה התוכנית המדינית-בטחונית שלכם? מה תעשו בלבנון? בסוריה? בעזה? בגדה המערבית? מה תעשו מול איראן? איך תשקמו את היחסים עם ארה"ב? איך תוציאו את ישראל מן הבידוד הבינלאומי החמור בתולדותיה?

69

צילום: אורנה נאור | תל אביב

צילום: יוסי ירון | כפר סבא

אני הצגתי לפני חודש את תוכנית 7 הנקודות. תוכנית שלמה שתוציא את ישראל מהבור האסטרטגי שנתניהו כרה לנו. שתכנס את ועידת ריאד לביטחון ושלום במזרח התיכון בתוך חצי שנה מיום כינון הממשלה. שתתניע משא ומתן ישיר עם הפלסטינים, עם הלבנונים ועם הסורים. שתתניע קבוצת עבודה רב-צדדית לביטחון אזורי, לאור לקחי המלחמה עם איראן. וקבוצת עבודה לשיתוף פעולה כלכלי אזורי, למימוש הפוטנציאל העצום הקיים באזור.

אני אומר לכם, משיחות עם הסעודים, עם הלבנונים, עם הסורים וכמובן עם הפלסטינים – כל זה אפשרי. הם מייחלים לפרטנר ישראלי. לממשלה שהם יוכלו לעבוד איתה על פתרון היסטורי לסכסוך. לראש ממשלה שהם יוכלו להאמין לו. ולמדיניות ישראלית שלא מחפשת להאריך את המלחמה, אלא לסיים אותה בהסכמים מדיניים ארוכי-טווח.

ואני רוצה לסיים בפנייה לנשיא טראמפ, לסגנו ג'יי די ואנס ולכל ידידינו בארה"ב –

Change is coming. We the people of Israel are NOT Netanyahu. We are not Ben Gvir. We do NOT seek forever wars. We do NOT take America's friendship for granted. We understand what strategic partnership means. We recall David Ben Gurion historic security doctrine – "Israel must rely on a super power". And America is and will continue to be that super power.

Invite the leaders of the Democratic camp in Israel to the White House, before our general elections. And demand answers – how will you advance peace, security, stability and prosperity in the Middle East? How will you advance President Trump's 20-point plan for Gaza? How will you stop settler terrorism and annexation in the West Bank? How will you make peace with Lebanon, Syria, Saudi Arabia? And how will you rebuild the US-Israel strategic alliance?

You deserve answers. The American people deserve answers. And so do we, the Israeli people.

Thank you for your attention to this matter.

חברות וחברים – יש לנו בדיוק עוד 4 חודשים. כולנו מתגייסים למאמץ. מחליפים את ממשלת ה-7 באוקטובר ויוצאים לדרך חדשה. דמוקרטיה, ביטחון, שלום, שוויון ושגשוג.

תודה רבה

צילום: אורנה נאור | תל אביב

צילום: אורנה נאור | תל אביב

צילום: חדס שניר | צומת העוגן

חיפה

20 יוני 2026

אריאל דוד | חוקר פוליטיקה ישראלית זהות מזרחית
מחבר הספר "השיטה הטרויאנית"

אני יודע שרגילים לפתוח בביבי, או ביועמ"שית, או במה הקואליציה עשתה השבוע. אני רוצה לחזור מאתיים, מאתיים חמישים שנה אחורה. העידן המודרני בפתח, המהפכה, המהפכה התעשייתית, המהפכה הדמוקרטית.

עם ישראל עומד בפני בחירה: קבוצה אחת של זרמים, היהדות המתחדדת, האמינה שמי שמנהל את הקהילה היהודית צריך להמשיך להיות הרב וההלכה האורתודוקסית, שזהות יהודית צריכה להמשיך להיות רק דתית, ומבודדת מהעולם, שהיהודים צריכים להמשיך לחכות למשיח, ושילדים יהודים צריכים ללכת לבית ספר, ולא ללמוד שפות ומדע – רק תורה.

קבוצה שנייה של זרמים, היהדות החופשית, האמינה במשהו אחר. שלכל יהודי צריכה להיות בחירה חופשית מול המסורת, ושהקהילה היהודית לא צריכה להיות כפופה להלכה. שהיהודי צריך לקחת אחריות על גורל העם שלו, ולא לחכות למשיח. שילדים יהודים צריכים לקבל חינוך מודרני.

התפיסה של היהדות חופשית, מעידן ההשכלה ועד הציונות, התפיסה שאנחנו היורשים שלה, אחראית להישגים הכי גדולים של העם היהודי באלף השנים האחרונות. תחיית השפה העברית, הקמת קהילות יהודיות חופשיות – שכל יהודי חי בהם לפי אמונתו – והקמת מדינת ישראל. מדינת ישראל קמה על ערכי היהדות החופשית, ולא על ערכי הגטו. ואנחנו חשבנו שבזה הסתיים הסיפור. אבל אנחנו טעונו.

מדינת ישראל בשנים האחרונות נכנסה לשלב הגלוי של המאבק על הדמות שלה. ועל קיומה. אנחנו בשלב הכותרות שעדיין מפתיעות אותנו. חברי כנסת מהליכוד תומכים בכהנא, קוראים למערכת החינוך הממלכתית "שמד רוחני", תומכים בפטור מגיוס לתלמידי ישיבות. ברור לנו שאנחנו בבעיה חמורה, אבל לא ברור לנו, לצערי, עדיין, מול מי ומה אנחנו עומדים. יש פה משהו הרבה יותר אסטרטגי, עמוק, אידיאולוגי ומאורגן מאשר הקליפה החיצונית של הביזם.

אני אריאל דוד, למי שמכיר אותי מהתכנים שלי. ובשנה האחרונה, ובחודשים האחרונים, אני מסתובב בארץ שלנו וברשתות שלה עם שלושה מסרים עיקריים:

1. במדינת ישראל קמו וצמחו זרמים מתחרדים-לאומיים שמעוניינים בהקמת מדינת הלכה. לא בצחוק, לא מסביב. הדבר האמיתי. ובעשורים האחרונים הזרמים האלו צברו המון כוח במוסדות השלטון.

2. בשני העשורים האחרונים, הזרמים האלו צברו כוח משמעותי תוך כדי השתלטות על הימין המיינסטרימי. דרך התפקדות מאורגנת לליכוד, דרך גופים כמו תנועת "השמרנות", ודרך נראטיבים ציבוריים שקריים כמו "ישראל השנייה".

3. הכוח הזה נצבר באמצעות הסתרה של המוטיבציות הדתיות של התנועות האלו מאחורי מסכות וטעונונים לא-דתיים. את האסטרטגיה הזאת אני מכנה "השיטה הטרויאנית" – כמו שהלוחמים הטרויאניים הסתתרו בתוך הסוס כדי לפרוץ את חומות העיר, ככה זרמים של הימין המתחרד מסתירים את המוטיבציות הדתיות שלהם. ההתנחלויות זה לא גאולה משיחית, זה "ביטחון", והמערכה נגד בג"ץ, זה לא כי הם מאמינים שבית משפט חילוני וממלכתי זה פסול, זה כי בג"ץ הוא אשכנזי.

לצערי, גם בתוך הגוש הליברלי לא מודעים למסרים האלה. לא רק בימין החילוני והמסורתי.

לפני כשנה, אחד מהדברים הראשונים שכתבתי בזירה הציבורית היה לגבי הסביבה המשיחית והאנטי-ליברלית הקיצונית שהקיפה את דוד זיני. גם אנשים מהמחנה שלנו, אז, לפני שנה, חשבו שמדובר בהפחדה מיותרת. "אתם אומרים את זה כי יש לו כיפה". שנה אחרי, זה ברור שהמתרעים נגד זיני צדקו, ומי שטעה לגביו, מבין לצערי מה המשמעות של לתת לכת של הרב טאו שליטה במוסדות הישראליים.

אני מסתובב בהרצאות חומים ובתכנים בכל מיני מקומות בארץ, ועדיין יש לנו הרבה עבודה. הציבור הישראלי, וגם ליברלים מסורים, לא מודעים לעובדות בסיסיות לגבי היריבים שלנו. למשל, שלוש וחצי שנים כבר אנחנו מנהלים ויכוח על הרפורמה המשפטית. כאילו מה שמעניין אותם – זה איזון מחדש של הרשויות.

אבל עובדה בסיסית אחת לא עולה בתוך השיח: שהאליטה הרבנית החרדית והחרד"לית מאמינה, בקונצנזוס כמעט מלא, שבתי המשפט של ישראל הם לא לגיטימיים באופן אבסולוטי, ושעצם קיומם מהווה כפירה חמורה. לא בגלל אהרון ברק, או בגלל "אקטיביזם שיפוטי", אלא כי בית משפט ששופט יהודים שלא על פי דין תורה – הוא לא לגיטימי. והתפיסות האלו מנחות גם את בתי הגידול של חלק מהארכיטקטים של הרפורמה, כמו של ד"ר אביעד בקשי, מי שעזר ליריב לוין לשרטט את הרפורמה.

הלכנו לישון יותר מדי זמן, יותר מדי. הזרמים המתחרים, שמובילים היום את "הגוש האמוני", זכו להצלחות פוליטיות מסחררות. לא בגלל שהם יותר חכמים או יותר מוכשרים. יש להם שני יתרונות: יש להם חזון ברור ויריב ברור, ויש תפיסה של מלחמה על נפש ותודעה של כל יהודי.

בחצי שנה האחרונה, בשיתוף פעולה עם עמותת "עוגן לעתיד", אני עוסק בדיוק בזה. התחלנו עם סדרת פרקי פודקאסטים שהגיעה להמון מקומות והמון אחזניים, אנחנו עכשיו באמצע של הפקת סדרת רשת, ותכנים לאינסטגרם ולטיקטוק וכל מקום שישראלים וצעירים נמצאים בו.

וגולת הכותרת, מבחינתי, הספר שהוצאנו – "השיטה הטרויאנית: כיצד מיעוט מתחרד השתלט על הימין ועל השלטון בישראל" – שהיא הניסוח המקיף ביותר של האיום, וצריכה להגיע לכמה שיותר בתים במדינה הזאת.

ובמילים אחרות: אנחנו מעבירים את המחנה מהגנה – להתקפה. לנסח את המאבק במונחים שלנו, לחשוף את הטשטוש וההסתרות הטרויאניות שנותנות לזרמים המתחרים כוח, ולהעביר את המלחמה לצד שלהם. מהפכת מידע ישראלית. מהפכת מידע יהודית חופשית.

יש לי בקשה אחת ממכם: תעזרו לנו לחולל את מהפכת המידע הזאת.

את תוצאות ההכרעה נראה בבחירות הבאות, ואחר כך בממשלה הליברלית שתקום. אבל ההכרעה מתחילה במהפכת המידע: יש לנו תכנים בערוצים השונים, המלחמה קורית ברשת – ונשמח לכמה שיותר שותפי הפצה קבועים. יש לנו ספר – שהבאנו למכירה גם כאן, וחייב להגיע לכל בית בישראל.

ואם יש משהו שגיליתי בחודשים האחרונים, זה שאיפה שליברלים מקבלים הזדמנות ברורה להירתם לטובת המאבק, הם נרתמים. בגלל שגדלתי פה, אני יודע שלגבי החיפאים זה בטח נכון פי כמה.

חיפה

20 יוני 2026

ד"ר ניר ברק | אוניברסיטת בן גוריון בנגב ומחאת העם חיפה

ערב טוב מחאת העם חיפה.

תודה על הבמה ותודה לכל מי שבאו גם הערב.

קוראים לי ניר ברק, חיפאי, בן זוג ואב לשלושה, חוקר ומרצה לפוליטיקה וממשל באוניברסיטת בן גוריון. ואני כאן, כמו כולכם, מפני שאני מסרב להתרגל, ואת דברי הפתיחה הערב אני מבקש להקדיש לנרמול הטירוף וליוהרה שמניע אותו.

גם בשבועות האחרונים שוב נעו חיינו בקצב מטורף, משגרה לחירום ובחזרה. רק ביום ראשון הלכנו לישון כשאנחנו מסדרים, שוב, את הנעליים ליד הדלת ומוודאים שיש מים וסוללות לפנסים בממ"ד. רגע אחד מתכננים מעין שגרה, ורגע אחרי רצים למרחב מוגן, ואומרים לעצמנו - אין ברירה, צריך להמשיך. וכולנו כמהים לרגע של שקט, להפוגה, לפנאי לאהוב את ילדינו ומשפחותינו, ליצור ולהרבות טוב. אבל דווקא שם הסכנה, כי ככל שאנחנו ממשיכים אנחנו מתרגלים לבלתי נסבל. ואני שואל את עצמי מה הנרמול הזה עושה לנו, ומה הוא מלמד את ילדינו על העולם שאליו הם גדלים. כי יש דברים שאסור לנרמל.

ומתחת לכל מה שאסור לנרמל פועם מנוע אחד - יוהרה. היבריס.

כמעט בכל מסורת מוסרית, מהיהדות, דרך הפילוסופיה היוונית, הנצרות, האסלאם וכל הדתות האחרות - היוהרה נחשבת לאחד החטאים החמורים ביותר, וייצוג של אבדן של כל מידה טובה. היוהרה מעוותת את ההבחנה היסודית כל כך בין כוח לעוצמה, ובין לחימה שיש בה תכלית לבין אלימות. ויש כאן יחס המרה פשוט: ככל שאנחנו מאבדים מעוצמתנו האמיתית - המדינית, הדיפלומטית והחברתית - כך גוברת הפנייה אל הכוח הגס.

והיוהרה הזו נמצאת בכל מקום - בסיסמאות הניצחון המוחלט, בעליונות היהודית, בשיגעון הגדלות שאוחז בחברה. והיא לא הביאה לא להכרעת חמאס ולא להסכם מדיני ראוי, אלא רק המיטה עלינו סיכונים חדשים - בראשם התפוררות הברית עם ארצות הברית ועם אירופה, וחשיפה מחודשת לאיום מצד חיזבאללה ואיראן.

אותה יוהרה היא שדוחפת להמשך ההשתלטות הנפשעת בגדה המערבית. מה שמכונה 'טרור יהודי' הוא כבר מזמן לא מעשה ידיהם של 'עשבים שוטים', אלא מפעל מדינתי ארץ ישראלי - ממומן בכספי המסים שלנו, מתוקצב עד כדי מימון מזון וביגוד לנוער הגבעות, כשהצבא עומד מנגד ולא פעם אף שותף.

בשם פנטזיות גאולה דוחפים לעוד גזל אדמה, לעוד גירוש, לעוד חורבן. ואל לנו לשכוח שמאחורי כל כותרת כזו עומדים בני אדם ומשפחות שמגורשות מבתיהן ומאדמתן. והיינו רוצים לומר 'לא בשמי', אבל זה כן בשמנו, בכספנו ובחסות מוסדות מדינת ישראל. חזו מזמן לא עמדה של 'שמאלנים'. הרמטכ"ל ושר הביטחון לשעבר משה בוגי יעלון כינה באומץ את מה שישראל עושה בעזה 'טיהור אתני', וראש הממשלה לשעבר אהוד אולמרט קורא בשם הזה במפורש למה שמתחולל כעת בגדה.

וכששורה של רמטכ"לים, ראשי מוסד ושב"כ לשעבר חותמת על קריאה לנתניהו לעצור את הטרור הזה - כפי שקרה השבוע - אי אפשר עוד להיתלות ב'שוליים'. הטרור הזה - של המדינה ובחסותה - חורג מכל מה שהיינו רוצים שהמדינה שלנו תייצג, ומותיר כתם בל יימחה על כולנו.

אותה יוהרה חלחלה כבר מזמן גם אל המשטרה. ואומר ראשית בבירור - יש במשטרה שוטרות ושוטרים מצוינים ששומרים על ביטחוננו ועל הסדר מתוך שליחות אמיתית, ואת המסירות שלהם כולנו מכבדים ומוקירים. להם אני אומר - אל תפרשו. עוד מעט נחליף את השר, והמשטרה תחזור להיות של כולנו.

אבל - כשדובר המשטרה מרשה לעצמו להכתיר את יאיר גולן כ'עוכר ישראל', וכשמפזרים מפגינים באלימות משפילה, תוך קריעת מכנסיים והכאה באלות שמונעת מהם להתפנות, כפי שראינו השבוע בחסימת כביש 4 - היוהרה הזו מסמנת מעבר מסוכן, ממשטרה לאומית ששומרת על שלטון החוק לכוח חמוש בשירות משטר עברייני.

למרות התנגדותי להשתמטות החרדית ובכלל לניצול המכפיר של המדינה - התנהגות כזו של המשטרה פסולה מהיסוד. והאמת העצובה היא שאין כאן הפתעה - את רימוני ההלם בן גביר עצמו הכשיר נגדנו - נגד מפגיני הדמוקרטיה - רק כשהם פגעו במחנה שלו הוא ביקש לאסור אותם.

ואותה יוהרה מחליטה גם על מי המשטרה מגינה ועל מי היא מוותרת. ואיפה אותה נחישות משטרתית מול האלימות בחברה הערבית? איפה הנחישות כשהומופוביים בזויים קורעים דגלי גאווה כאן בחיפה, בבית הכנסת 'אור חדש' או על בניין העירייה? וממש לא בשולי הדברים - מה לעזאזל עובר על העירייה כשהיא מבטלת מצעד גאווה בעיר שאמורה לייצג את האלטרנטיבה השפויה לישראל?

צריך כאן לחזור אל השורש - כי היוהרה הגדולה מכולן היא של כנופייה ששיכורה מכוח שמשוכנעת שמגיע לה הכול. כנופייה עבריינית שראשה נאשם בשוחד, מרמה והפרת אמונים, שכדי להיחלץ ממשפטו הפכה את ישראל למדינת חסות, וממשיכה להחריב את המוסדות הדמוקרטיים, לאיים שלא לציית לבג"ץ, ולזרוע פילוג וכאוס ברחובות לקראת הבחירות. חזו תכלית אחת, 'אין דין ואין דיין' - שלא יהיה מי שישפוט כדי שלא יהיה דין.

חברות וחברים, אלו ימים קשים מאוד, אבל גם ימים שבהם ברור לגמרי - שיש לנו דרך ואין לנו ברירה אלא לנצח - ושאת חברות העבריינים הזו נשלח לתת את הדין במשפטי ניר עוז שעוד יקומו.

מול היוהרה, החמדנות וההונאה אנחנו מציבים ענווה, נדיבות ואמת.

מול האכזריות והעוול אנחנו מציבים חמלה וצדק.

ומול מלחמת הנצח איננו מוותרים לרגע על הכמיהה לשלום צודק ובטוח.

כי היוהרה, כפי שמלמדות אותנו כל מערכות הדת והמוסר - בסופו של דבר - גם זו שמפילה את בעליה - ותפקידנו לוודא שלא תפיל איתה את כולנו.

יש אור, והוא קרוב מאוד - אבל הוא לא יבוא מעצמו. אנחנו ב-money time - וצריך לרדת לרחוב, להתגייס לבחירות הוגנות, להיות משקיפים שמגייסים עוד משקיפים - וככה נמשיך במומנטום של שינוי.

אז כן, אין לנו ברירה אלא לנצח, להשיב את המידה הטובה אל מרכז חיינו, ולהצמיח מחדש את התקווה.

והתקווה תנצח.

מחאה נגד מדיניות ההריסה והעקירה

תוכנית החלפת האוכלוסיות בנגב מבוצעת באכזריות לנגד עינינו. זו תוכנית לגירוש קרוב ל-10,000 אזרחים בדואים מ-14 כפרים וקהילות, והקמת קרוב ל-20 יישובים ליהודים באותם מקומות בדיוק או בסמוך להם. אפשר כנראה לטעון שמדובר בתוכנית לטיהור אתני של הנגב. הממשלה פועלת בחסות החוק, אבל גם האפרטהייד בדרום אפריקה היה חוקי. הדוגמאות הבולטות הן אום אל חירן (נובמבר 2025), ועכשיו תל ערד (כבר נמחקה שכונה שלמה של 40 בתי מגורים). בקנה מידה קטן יותר ההרס ממשיך גם בשאר הכפרים הבלתי-מוכרים. ראוי להדגיש שהבדואים שבהם מדובר הם לא "פולשים"! בשנות ה-50 המדינה טרנספרה אותם מהנגב המערבי, והם יושבו בפקודת המושל הצבאי, מתוך כוונה להסדיר את התיישבותם במקומות אלו (ע"ע ועדת גולדברג). נתניהו פסל את התוכניות שהובאו על ידי הרשויות לחתימתו, בהתאם לאג'נדה של ממשלתו. למרות שבחלק מהמקרים יש אפשרות לבצע את מדיניות האפרטהייד בצורה הומנית, בפועל הממשלה מעדיפה להתעלל בתושבים ולהשאיר אותם ללא קורת גג, ללא פתרון זמין.

מפגש סולידריות עם התושבים התקיים בתל ערד ב-20 יוני. להלן חלק מהנאומים שנישאו בהפגנת "עמוד הבית" שהתקיימה שבוע לאחר מכן בבאר שבע ב-25 יוני.

(פרופ' דורון כהן | אוניברסיטת בן גוריון בנגב)

צילום: יאסין אלנבארי | א-סר

צילום: וליד אלעופה | סולידריות בתל ערד

עטיה אלעס | ראש המועצה האזורית לכפרים הבלתי מוכרים

בשם אלוהים הרחמן והרחום. השבח לאל, אדון העולמים, ושלוש וברכה על הנביא מוחמד. אחים ואחיות יקרים, אנו מברכים את כל מי שנענה לקריאה והשתתף בהפגנה, שבאמצעותה הבענו את מחאתנו וזעמנו על מדיניות הריסות הבתים, המותירה אלפי משפחות ללא קורת גג וללא ביטחון בסיסי. אנו מאמינים בצדקת דרכנו ובכך שהאמת תגבר בסופו של דבר על העוול. הזכות לבית והזכות לחיים בביטחון הן זכויות יסוד, ואנו מתנגדים לכל פגיעה בהן. מאבקנו הוא מאבק עממי ושלי. אנו קוראים לאחדות ולשותפות של כלל הציבור מול המציאות הקשה שאיתה אנו מתמודדים. לקראת הבחירות הקרובות, עלינו לפעול באחריות ובאחדות כדי להביא לשינוי המציאות. חשוב להבטיח השתתפות רחבה של כלל הציבור – גברים ונשים, צעירים ומבוגרים – ולהשמיע קול ברור נגד העוול והאפליה. אחדות היא הבסיס, ואמירת האמת היא הדרך. למרות הקשיים והאתגרים, אנו ממשיכים לעמוד איתנים, בסבלנות ובנחישות, מתוך אמונה שהצדק ינצח. תודה לכל המשתתפים והתומכים.

צילום: מוחמד אבו קוידר | הריסת משפחתון אבו קוידר שכונת עפאזי ("ערב נבטים") בחשם זנה

טלאל אלקרינאוי | ראש עיריית רהט ויו"ר פורום ראשי הרשויות הבדואיות

בן גביר איים כי בשנה הבאה עלולים להיהרס עד 20,000 בתים. התגובה שלנו ברורה: הכוח נמצא בידי הציבור ובידי הבוחרים. בתקופה הקרובה עומדת בפנינו הכרעה חשובה – האם נצליח להביא לסיום דרכה של הממשלה הזו או לא. ההחלטה נמצאת בידיים שלנו. עלינו להשתתף בבחירות ולהצביע. אסור לחכות שאחרים יעשו זאת במקומנו. בנגב יש כוח אלקטורלי משמעותי, ואם נפעל יחד נוכל להשפיע על המציאות ועל עתידנו. אני פונה לכלל הציבור הערבי: כל אחד ואחת מאיתנו חייבים לקחת אחריות. מדובר בבית שלנו, בעתיד שלנו ובזכויות שלנו. על כל אחד לעודד את בני משפחתו, חבריו ושכניו לצאת ולהצביע. בחודשים הקרובים עומדת בפנינו הזדמנות היסטורית להשפיע. עלינו להתאחד, לפעול יחד ולהשמיע קול ברור נגד הריסות הבתים והעוול שאנו חווים. ההתעללות בתושבים אינה מקובלת עלינו, ואנו נמשיך לעמוד יחד, באחדות ובנחישות, למען זכויותינו ועתידנו.

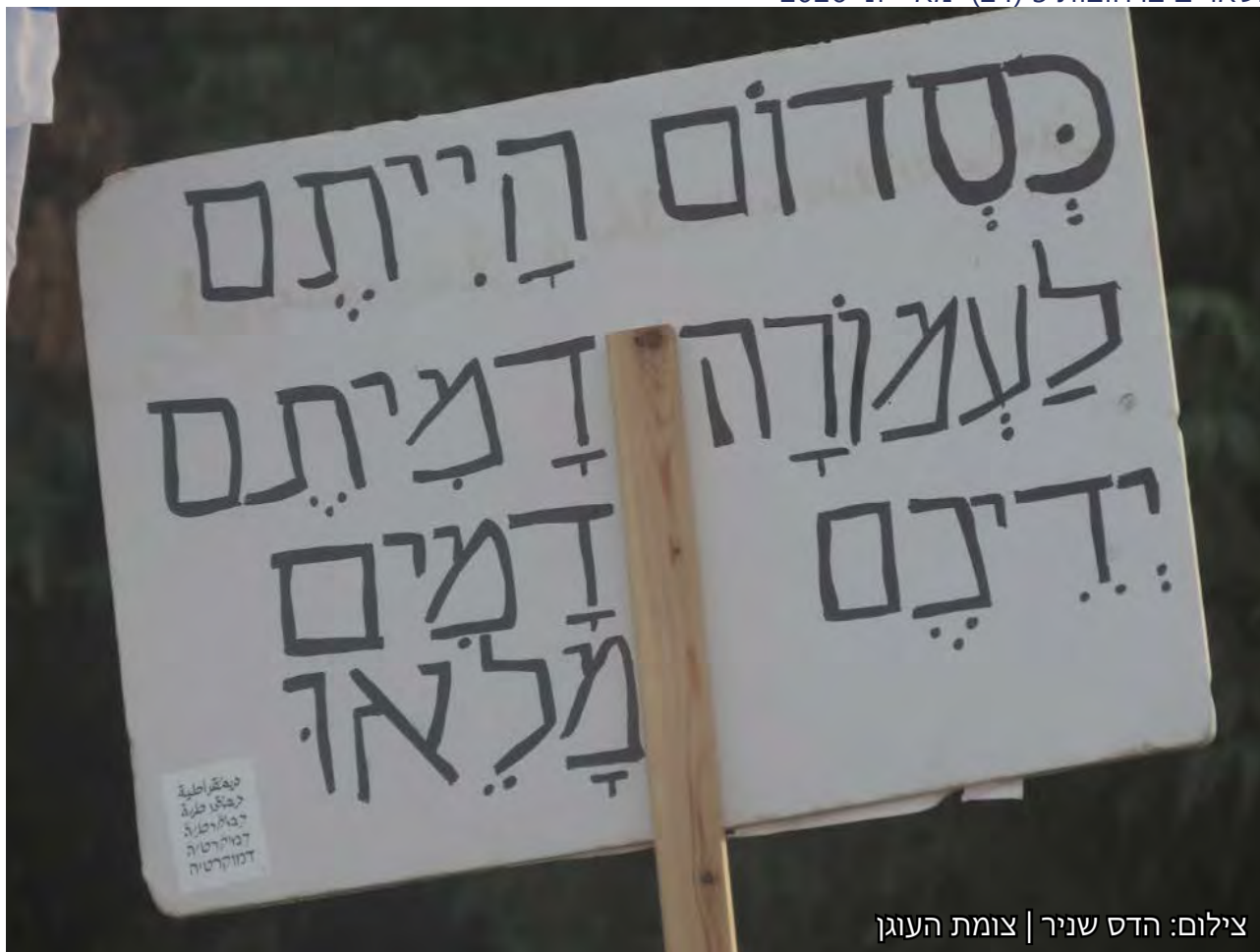
צילום: אביגיל מטלון | מפגש סולידריות בתל ערד

ג'מאל זחאלקה | יו"ר ועדת המעקב העליונה של ערביי ישראל

באתי לומר לכם: הבתים שנהרסים הם הבתים של כולנו. האדמות שמופקעות הן האדמות של כולנו. והפגיעה בכפרים בנגב היא פגיעה בכל בני עמנו. האדמה שהוחרמה היא אדמתנו, והבית שנהרס הוא הבית של כולנו. אנו עם אחד, המתמודד עם מציאות משותפת ועם אתגר משותף. עלינו להבין שהמאבק שאנו מנהלים הוא מאבק למען הזכויות, הכבוד והעתיד שלנו. אנו עומדים יחד – בנגב, בערים ובכל מקום – בלב אחד, כדי להגן על אדמתנו ועל מה שנוצר לנו בנגב היקר. אנו שולחים מסר לרשויות: איננו מחפשים עימות. אנו מציעים פתרון המבוסס על משא ומתן רציני ובתום לב בין נציגי החברה הערבית בנגב לבין המדינה. ישנם נציגים והנהגה ציבורית שיכולים לשבת יחד ולגבש פתרון מוסכם. בעבר כבר הוכח שניתן להגיע להסכמות באמצעות הידברות ומשא ומתן. אולם במקום לבחור בדרך זו, המדינה בוחרת פעם אחר פעם בהריסות, בהפקעות ובצעדים חד-צדדיים. לכן אנו אומרים בצורה ברורה: לא למדיניות ההריסה וההפקעה. אנו עומדים על זכויותינו, על קיומנו ועל עתידנו. הנגב הוא חלק ממולדתנו, והארץ הזו היא ביתנו.

צילום: פייסבוק המועצה האזורית לכפרים הבלתי מוכרים | הפגנת "עמוד הבית" באר שבע

צילום: הדס שניר | צומת העוגן

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

תודות

תודה לחברי המערכת:

איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
צמרת ריקון, מכללת אורנים
רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
רונית כהן-ספר, הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל
רות שרץ-שובל, מכון ויצמן

עורך הסדרה: אלון קורנגרין
עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

תודה לצלמים:

אביב אטלס, אביגיל מטלון, אורי יפה, אורי
קורן, אורנה נאור, אורנה קופרמן, איילת
אניסמן, אילת מרקוביץ, אלון קורנגרין,
גל חגי, גל מוסנזון, הדס שניר,
וליד אלעובדה, ורדית אלון קורפל,
חני ברוכין, טל גוטרמן, יאסין אלנבארי,
יואב לפ, יוסי ירון, ליאור שגב,
מוחמד אבו קוידר, מירי פורת,
מרסלו שניידמן, עדי לוי, עומר שושהיים,
עמוס גיל, פייסבוק המועצה האזורית
לכפרים הבלתי מוכרים, צביקה גולן,
צחי דברת, רן דמבו, רני גרף, שני תמים.

צילום: מרסלו שניידמן | תל אביב

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

